

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke Zondag

Abonnementsprijs : 400 fr. per jaar

Postcheckrekening Nr 3185.22

Beheer en Redactie : Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

Verslag betreffende de aangelegenheden die gemeenschappelijk zijn voor de Benelux-landen inzake wetgeving

A. Noodzakelijkheid en nut van de eenmaking der wetgeving.

Zoals de heer G. van Hecke, in een in het « Journal des Tribunaux » (dd. 27 Februari 1955) verschenen merkwaaardige studie in herinnering brengt, bestaat er sedert eeuwen een gemeenschap tussen de drie landen.

Tot in de achttiende eeuw bestond er een haast volkomen gemeenschap. Het « Nederlandse Burgerlijk Wetboek » van 1838 is trouwens de vrucht van een ontwerp van nationaal burgerlijk wetboek, dat vóór de scheiding van België en Nederland was voorbereid.

Sedertdien hebben de wetgeving en de rechtspraak zich in de drie landen apart maar toch gelijklopend ontwikkeld. Belgische en Nederlandse rechtsgeleerden hebben nochtans regelmatig met elkaar contact gehouden en in 1943 kon de heer Van Dievoet, tot besluit van een vergelijkende studie omtrent het Belgisch en het Nederlands burgerlijk recht van 1800 tot 1940 verklaren, dat eenmaking van het privaatrecht van de beide landen zou mogelijk zijn onder voorwaarde dat de wil tot samenwerking sterk genoeg zij.

Laten wij eraan herinneren dat, in 1925, een Nederlands-Belgisch verdrag betreffende de tenuitvoerlegging van de vonnissen tot stand kwam; Luxemburg sloot zich, weliswaar, bij deze overeenkomst niet aan.

De stroming in de richting van juridische en economische samenwerking tussen de drie landen, die in 1944 uit de Benelux-accorden geboren werd, heeft werkelijk het besef van de noodzaak van een juridische gemeenschap doen ontstaan.

B. Organen voor rechtskundige samenwerking onder de Benelux-landen.

Deze samenwerking komt tot uiting in het bestaan van twee organen : 1° de Vereniging voor de Vergelijkende Studie van het Recht van België en van Nederland en 2° de Belgisch-Nederlands-Luxemburgse Studietoelichting van het Recht (1).

Onder letter C van de onderhavige toelichting zullen wij in het bijzonder de rol van de Belgisch-Nederlands-

Luxemburgse Studietoelichting van het Recht bespreken.

Wat de Vereniging voor de Vergelijkende Studie van het Recht van België en van Nederland betreft, laten wij erop wijzen dat die Vereniging, zowel te Brussel als te 's Gravenhage opgericht, nadat zij een zo volledig mogelijke verzameling van Nederlandse en Belgische rechtsgeleerde boeken had aangelegd, zich heeft bezig gehouden met het bespreken, in de loop van verscheidene zittingen, van verschillende kwesties op zuiver wetenschappelijk vlak, dat heeft geleid tot het voorstellen van teksten die een uitstekende grondslag zijn geweest voor de werkzaamheden van de Belgisch-Nederlands-Luxemburgse Studietoelichting.

De nadruk werd erop gelegd, dat de Vereniging vooral geijverd heeft op het gebied van de vergelijking van twee wetgevingen; er zij op gewezen dat Luxemburg nochtans aan die werkzaamheden geen deel heeft genomen : de twee ijverigste leden van de Vereniging waren onbetwistbaar de heren Van Dievoet en Meijers. Het overlijden van deze bij uitstek deskundige jurist werd algemeen betreurd.

C. Belgisch-Nederlands-Luxemburgse Studietoelichting van het recht.

1. De Belgisch-Nederlands-Luxemburgse Studietoelichting van het Recht kwam tot stand op 17 April 1948, te Brussel.

Haar opdracht bestaat erin, overeenkomstig het eerste artikel van haar reglement, « te zoeken naar de middelen en de mogelijkheden om eenvormigheid in de beginselen en overeenstemming in de juridische oplossingen tot stand te brengen, en aan de Minister van Justitie van ieder der landen, eventueel, voor te stellen zulke beginselen of zelfs zulke wetteksten in hun onderscheidene wetgeving te doen aannemen, waardoor op een bepaald gebied eenvormigheid of zelfs eenmaking van het recht wordt bereikt ».

De Commissie is een adviserend lichaam. De Ministers van Justitie van Nederland, van België en van het Groothertogdom Luxemburg kunnen, hetzij afzonderlijk, hetzij in gemeen overleg, aan de Commissie elk punt betreffende de wetgeving onderwerpen dat,

(1) Zie Rechtskundig Weekblad, 23 Januari 1955. Studie van Mr L. Frédericq over de beide organen.

naar hun mening, in aanmerking kan komen om met goed gevolg een zelfde oplossing in de drie landen te krijgen (artikel 2 van het reglement).

Verder kan de Commissie uit eigen beweging, en in ieder geval op verzoek van één der drie landen, een daarvoor geschikt geoordeelde aangelegenheid op haar agenda brengen.

2. Internationaal privaatrecht.

Dadelijk na haar oprichting heeft de Commissie de mogelijkheid in overweging genomen de grond-beginselen in zake het internationaal privaatrecht en in zake de wetsconflicten gelijkvormig te maken.

Nederland beschikt over een algemeen ontwerp, samengesteld door de heer Meijers, toen hoogleraar te Leiden, en bijzonder gezaghebbend specialist, waarin de stof van de wetsconflicten behandeld werd. Dit ontwerp, dat met een universalistische strekking was opgezet, heeft tot grondslag van de werkzaamheden der Commissie kunnen dienen. De oorspronkelijke tekst heeft min of meer ingrijpende veranderingen ondergaan, in hoofdzaak te wijten aan het feit, dat het ontwerp in elk der drie landen toepassing moest vinden.

De Commissie had haar werkzaamheden beëindigd in 1950 en het verdrag werd te 's Gravenhage getekend op 11 Mei 1951.

Het Luxemburgse parlement aanvaardde dit verdrag bij de wet van 26 Januari 1954. In België was het verdrag bij de beide Kamers ingediend. In Nederland, evenwel, heeft men bezwaren geopperd betreffende artikel 3 van dit verdrag, dat in het eerste lid inzonderheid bepaalt dat het bestaan van een rechtspersoon wordt geregeld door de wet van het land waar zij haar zetel heeft en, anderdeels, in het derde lid, dat de rechtspersoon geacht wordt haar zetel te hebben in de plaats waar haar hoofdinstelling is gevestigd; in de kringen van het Nederlandse bedrijfsleven was men van oordeel, dat die bepalingen moeilijkheden konden teweegbrengen voor maatschappijen die belangen in het buitenland bezitten.

De Nederlandse Regering heeft die bezwaren aan België en aan Luxemburg medegedeeld. In België is, op initiatief van de Minister van Buitenlandse Zaken, een onderzoek ingesteld in de kringen van het Belgische bedrijfsleven.

3. Verplichte verzekering tegen burgerlijke aansprakelijkheid in zake motorvoertuigen.

De Benelux-commissie heeft de mogelijkheid onderzocht om eenheid te brengen in sommige bepalingen betreffende de verplichte verzekering voor autobestuurders.

Daarbij heeft zij zich inzonderheid laten leiden door het ontwerp tot internationale eenmaking in zake burgerlijke aansprakelijkheid en verplichte verzekering van de autobestuurders, opgesteld en uitgegeven door het « Institut International pour l'Unification du Droit privé » te Rome.

De Commissie had een eerste voorontwerp ingediend op 7 Juni 1952. Dit voorlopig ontwerp werd door de ministers van Justitie van Nederland en van België aan hun Parlementen en door de Minister van Justitie van het Groothertogdom aan de Groothertogelijke Raad van State medegedeeld; vervolgens verscheen dit voorontwerp in verscheidene tijdschriften, in de drie landen. Na deze informele mededeling aan de Parlementen en aan het publiek, heeft de Commissie aan haar ontwerp een nieuw onderzoek gewijd en het gewijzigd met inachtneming van een groot aantal suggesties

welke, in het bijzonder door de Belgische en Nederlandse parlementen werden naar voren gebracht. Door het ontwerp van verdrag wordt niet in elk land een eenvormige wet ingevoerd, maar het legt aan de verdragsluitende landen de verplichting op, binnen een vastgestelde termijn een wet tot regeling van de verplichte verzekering in te voeren, met dien verstande dat de wet, in beginsel, aan de bij het verdrag horende voorschriften moet beantwoorden. Elk land kan evenwel, voorschriften in de plaats stellen, waardoor de benadeelde een grotere waarborg zou genieten.

Het verslag van de Benelux-Commissie ten geleide van het ontwerp van verdrag, bevat een uitvoerige toelichting van de beginselen waardoor de stellers zich hebben laten leiden.

Dit ontwerp werd getekend te Brussel, op 7 Januari 1955.

4. Ontwerp-verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid, het faillissement, het gezag en de tenuitvoerlegging van de rechterlijke beslissingen, van de scheidsrechterlijke (arbitrale) uitspraken en van de authentieke akten.

De Benelux-Commissie heeft uit haar midden een subcommissie tot stand gebracht, ermede belast de Belgisch-Nederlandse overeenkomst van 1925 betreffende de tenuitvoerlegging van de vonnissen aan de tegenwoordige toestand aan te passen en de toepassing ervan tot het Groothertogdom uit te breiden.

Deze commissie is sedert haar ontstaan talrijke malen bijeengekomen; zij zal haar werkzaamheden beëindigd hebben tegen de eerstvolgende voltallige bijeenkomst van de Benelux-landen in Mei 1955; bij haar werkzaamheden heeft die commissie een groot aantal moeilijkheden ondervonden, inzonderheid doordat de Nederlandse wetgeving het stellen van burgerlijke partij niet (of alleszins slechts in geringe mate) kent.

Wegens die moeilijkheden is de subcommissie van mening, dat het de voorkeur zou verdienen het ontwerp niet onmiddellijk bij de voltallige vergadering aanhangig te maken, en het liever eerst aan de afdeling burgerlijk recht voor te leggen.

5. Vertegenwoordiging.

De Benelux-Commissie heeft uit haar midden een subcommissie in het leven geroepen, die ermede belast is de werkelijkheid na te gaan van de eenmaking van het recht in zake het mandaat en de vertegenwoordiging in het algemeen.

Deze subcommissie heeft tot nu toe slechts twee bijeenkomsten gehouden. Het is nochtans mogelijk, dat zij een eerste voorlopig ontwerp zal kunnen voorleggen bij de eerstvolgende voltallige vergadering in de maand Mei 1955.

6. Benelux-Hof.

Verscheidene commissieleden hadden opgemerkt, dat, indien de ontwerp-verdragen bestemd waren om het eenvormig recht van de Benelux-landen uit te maken, het volstrekt noodzakelijk was een Hoog rechtcollege tot stand te brengen, dat er zou mede belast zijn richtsnoeren te geven voor de uitlegging van de gemeenschappelijke teksten en om in de eventuele leemten te voorzien.

Een subcommissie werd ingesteld om een voorontwerp op te stellen betreffende de instelling en het statuut van een Hof van Justitie der Benelux-landen.

Al waren alle leden van de Commissie ervan overtuigd, dat tot de oprichting van een Hoog rechtscollege moet worden overgegaan, toch was er meningsverschil tot uiting gekomen omtrent twee essentiële vragen: eensdeels, moest aan de landsrechters de verplichting worden opgelegd een beroep te doen op het Benelux-Hof van Justitie, telkens als een moeilijkheid betreffende de uitlegging van gemeenschappelijke teksten zich mocht voordoen, en, anderdeels, in welke mate moest de door dit Hof verleende interpretatie bindend zijn voor de landsrechter die vervolgens in de zaak uitspraak zou moeten doen?

De meeste leden van de Belgische afvaardiging hadden inzonderheid te kennen gegeven, dat hun voorkeur naar een zuiver raadgevend lichaam ging.

De Benelux-Commissie was ten slotte van oordeel, dat het ogenblik gunstig was om aan de Ministers van Justitie een ontwerp voor te leggen tot instelling van een Hof van Justitie met werkdadige rechtsmacht, doch tevens aan dat ontwerp een facultatief voorstel toe te voegen; naar luid van dit voorstel zal de verplichting het advies van het Hof op te volgen door de Regeringen kunnen ingevoerd worden, telkens zij daartoe op uitdrukkelijke wijze besluiten bij het ondertekenen van verdragen of van overeenkomsten die gemeenschappelijke teksten behelzen.

7. Onwettige kinderen.

De Benelux-commissie heeft uit haar midden een subcommissie tot stand gebracht, die er mede belast is de wenselijkheid na te gaan van het invoeren van eenvormige bepalingen betreffende het recht van de onwettige kinderen.

8. De verkoop.

De commissie is thans bezig met het voorbereiden van een ontwerp betreffende de verkoop.

Het beperkt comité, dat aanvankelijk werd aangesteld, heeft zich, in elk der drie landen, tot de bevoegde lichamen, rechtbanken van koophandel, kamers van koophandel, enz. gericht om hun mening te kennen omtrent de wenselijkheid van de ontworpen éénmaking en van de hieraan verbonden wijzigingen in het recht.

De Commissie heeft zich laten leiden door het ontwerp van Rome, betreffende de internationale verkoop.

Anderzijds onderhoudt de Commissie doorlopend contact met de conferentie van Den Haag die, sedert de zitting 1951, zich bezig houdt met het tot stand brengen van een eenvormige wet betreffende de internationale verkoop. Voor dit contact wordt gezorgd door sommige leden zelf van de Commissie, die tegelijk van de Benelux-Commissie en van de conferentie van Den Haag deel uitmaken. Voor België treedt hier op de heer Frédéric; voor Luxemburg, de heer Kauffman J., en voor Nederland, de heer Meijers en, sedert dezes overlijden, de heren Bregstein en van der Feltz.

De Commissie zal met de voorbereiding van het ontwerp klaar komen tegen de eerstvolgende voltallige vergadering in Mei 1955.

9. Fabrieksmerken.

De kwestie van de fabrieksmerken is behandeld in een ontwerp van overeenkomst en van eenvormige wet, dat van de Verenigingen voor de bescherming van de nijverheidseigendom der drie Benelux-landen uitgaat.

Dit ontwerp is thans voorgelegd aan een officiële Benelux-Commissie voor de nijverheids- en handels-eigendom.

De Benelux-Studie-Commissie tot eenmaking van het Recht heeft, op haar beurt, uit haar midden een subcommissie in het leven geroepen, die zal belast worden met het onderzoek van dit ontwerp betreffende de fabrieksmerken, dat haar door het Ministerie van Economische Zaken zal bezorgd worden.

10. Werkzaamheden van de Afdeling Strafrecht der Benelux-Commissie.

Sedert haar instelling heeft de afdeling strafrecht van de Benelux-Commissie verscheidene onderwerpen besproken en verscheidene ontwerpen uitgewerkt, welke aan de Regeringen zijn vorogedragen of nog ter studie liggen.

De Commissie heeft haar aandacht gewijd aan de hierna vermelde onderwerpen:

- 1) De Commissie heeft haar werkzaamheden aan-gevat met de studie van het uitleveringsverdrag (ontwerp aan de Regeringen voorgedragen);
- 2) Smokkelmisdrijven (voorgedragen ontwerp);
- 3) Uitbreiding van de strafwet wat de plaats van het misdrijf betreft (ontwerp ter studie);
- 4) Uitvoering van de strafrechterlijke vonnissen in de Benelux-landen (ontwerp ter studie);
- 5) Bescherming van de naam, van het zegel en van het zinnetekken der Verenigde Naties (ontwerp in gereedheid — zal eerlang voorgedragen worden);
- 6) Gedachtenwisseling betreffende de aantekeningen in het strafregister (het onderzoek van deze kwestie zal later hervat worden);
- 7) De poging en de deelneming (ontwerp tijdelijk achterwege gelaten).

1) Uitleveringsverdrag.

Een ontwerp van uitleveringsverdrag, door de Commissie voorbereid ten gerieve van de drie Benelux-landen, werd aan de drie Regeringen voorgedragen op 22 October 1952.

Dit ontwerp behelst twee belangrijke wijzigingen wat de bestaande verdragen betreft:

- 1) De opheffing van de beperkende opsomming van de misdrijven waarvoor uitlevering in overweging is genomen. De enige voortaan in acht te nemen maatstaf zal hierin liggen, dat het misdrijf in de beide landen strafbaar moet zijn met een vrijheidstraf van ten minste zes maanden;
- 2) Een tweede hervorming ligt in het feit, dat de uitlevering een gerechtelijke uitlevering zal zijn. De gerechtelijke overheden zullen een onderzoek instellen en uitspraak doen over de uitleveringsverzoeken, met uitsluiting van regeringsbemoeiing, voor de gemeenschappelijke misdrijven. Anderzijds zal bemoeiing van de regering steeds verzocht worden telkens het Parket zal oordelen, dat de zaak een politiek karakter draagt of zou kunnen dragen.

Ongeacht die wijzigingen van kapitaal belang, bevat het ontwerp enkele vereenvoudigingen op het stuk van rechtspleging.

De Belgische regering is de enige regering die, tot nu toe, haar op- en aanmerkingen heeft bekend gemaakt.

Bij dienstbrief van 17 November 1954 heeft de Belgische Minister van Justitie laten weten, dat hij zich met het door de Commissie voorgedragen ontwerp niet zou kunnen verenigen, om de grondige reden, dat, naar zijn oordeel, de gerechtelijke uitlevering een

zeker aantal moeilijkheden van leerstellige aard en van praktische aard zal teweegbrengen. Hij legt er de nadruk op, dat de uitlevering een daad van soevereiniteit is, waarvoor de Regering alleen de verantwoordelijkheid kan op zich nemen. Hij licht hierbij toe, dat de diplomatieke weg niet enkel tot doel heeft de authenticiteit van de akten van rechtspleging te waarborgen, zoals de indieners van het ontwerp lijken te willen geloven. Hij voorziet buitendien, dat, zowel op het binnenlands vlak als op het diplomatiek vlak, bepaalde beletselen zouden kunnen opkomen, ingeval de Regering er toe mocht geleid worden een uitleveringsverzoek af te wijzen, dat een politiek karakter draagt, evenals in het geval waarin de gerechtelijke overheid een uitlevering mocht toegestaan hebben, waaraan een politiek aspect mocht verbonden zijn.

Die bemerkingen zijn aan de Minister van Justitie te 's Gravenhage en te Luxemburg medegedeeld. Deze werden ertoe verzocht hun eigen beschouwnigen betreffende het ontwerp kenbaar te maken. Indien, eventueel, de drie Regeringen het verlangen daartoe te kennen geven, zal de Benelux-Commissie er zich mede belasten het ontwerp-verdrag van uitlevering te wijzigen in de door de Belgische, de Nederlandse en de Luxemburgse Regeringen gewenste zin.

Ter opmerking diene, dat bij het aan de Regeringen voorgedragen ontwerp-verdrag van uitlevering twee aanhangsels gevoegd zijn: het aanhangsel I is een ontwerp waarbij uitlevering is overwogen voor politieke misdrijven zonder uitzondering. Aanhangsel II bevat een tekst van uitleveringsverdrag volgens hetwelk alle politieke misdrijven zijn uitgesloten, terwijl het ontwerp, waarvan de Commissie aan de Regeringen de aanvaarding in overweging geeft, beperkte bevoegdheid bepaalt om voor politieke misdrijven uit te leveren (inbreuken op de binnenlandse veiligheid van het land).

De aanhangsels I en II bieden een keuze tussen twee stellingen en worden voorgesteld voor het geval dat de Regeringen de uitleveringsbepalingen mochten willen verruimen of beperken.

2) *Smokkelmisdrijven.*

Nadat zij het ontwerp van uitleveringsverdrag had voorbereid, nam de Commissie de kwestie van de smokkelmisdrijven in bespreking.

Daardoor wilde zij een eerste steekproef nemen om na te gaan in welke mate het mogelijk is tot eenmaking van de wetsbepalingen te komen, die elke dag, in elk der drie landen, worden toegepast.

Wanneer zij haar keuze op de smokkelmisdrijven richtte, deed zij zulks omdat de kwestie van de onderdrukking en bestraffing van de smokkelmisdrijven van bijzonder belang is uit internationaal oogpunt. Die inbreuken worden, inderdaad, door misdadigers gepleegd, die zonder veel moeite van het ene in het andere land geraken.

De Commissie mocht bij de bespreking van deze aangelegenheden ondervinden, dat, heel vaak, in de Benelux-landen wetteksten van volkomen gelijke bewoording aanleiding geven tot verschillende toepassing en, omgekeerd, hoe men er door de rechtspraak toe komt een en dezelfde strekking te geven aan wetteksten die wezenlijk van redactie verschillen.

De gelijkvormige teksten, welke de Commissie heeft voorbereid, beogen de eigenlijke smokkelarij, de oplichting, de flessentrekkerij en de afzetterij.

Dit ontwerp werd aan de drie Regeringen voorgedragen op 26 November 1953, maar tot nu toe is geen enkele officiële opmerking medegedeeld.

3) *Uitbreiding van de strafwet wat de plaats van het misdrijf betreft.*

Dit ontwerp ligt thans ter studie. Het doel van deze studie bestaat erin het ontwerp van uitleveringsverdrag aan te vullen. Het uitleveringsverdrag staat inderdaad de uitlevering van de landzaten niet toe. De leden van de Benelux-Commissie waren van mening, dat de door de onderdanen van één der Benelux-landen in de beide andere landen gepleegde inbreuken niet ongestraft mochten gelaten worden.

Te dien einde heeft de Commissie een ontwerp opgesteld, dat, ten slotte, de draagwijdte van de strafwet van een der Benelux-landen tot het grondgebied van de twee andere uitbreidt. Dit stelsel heeft tot gevolg, dat de Belg die een inbreuk in Nederland mocht plegen, bij zijn terugkeer in België een straf zou oplopen, die door de bepalingen van het Belgisch wetboek van strafrecht is voorgeschreven. De inbreuken moeten met ten minste zes maanden gestraft zijn.

De teksten die in verschillende stelsels van strafrecht in de drie Benelux-landen moeten ingevoerd worden, zullen van elkaar verschillen en voor elk land een eigen redactie hebben.

De Nederlandse tekst werd door de Commissie besproken en aangenomen.

De Belgische tekst is thans ter behandeling aan de Commissie voorgelegd.

Luxemburg zal in een nabije toekomst een tekst voordragen.

4) *Wederzijdse uitvoering van de strafrechtelijke veroordelingen in de Benelux-landen.*

Het doel, dat wordt nagestreefd door dit thans ter studie liggende ontwerp, bestaat erin een reglementering te vinden die het zal mogelijk maken, in een Benelux-land, de in een der andere Benelux-landen uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen en, bij schikking opgelegde geldboeten ten uitvoer te leggen.

Voor de boeten zou die uitvoering vrijwillig kunnen geschieden en zij zou eveneens bij dwangmaatregel kunnen opgelegd worden.

De vrijwillige uitvoering:

a) De bij schikking opgelegde boeten. Een eenvormige reglementering zal langs de weg van aanschrijvingen kunnen ingesteld worden; optreden van de wetgever zou niet nodig zijn. Maar er doet zich een moeilijkheid voor: in Luxemburg kent men niet hetzelfde stelsel als in de twee andere landen. In Luxemburg bestaat hetgeen men een « *ordonnance pénale* » noemt, een « *ordonnance* » die een werkelijk vonnis vormt.

b) De vrijwillige voldoening van geldboeten. Hetzelfde stelsel wordt overwogen voor de geldboeten die vrijwillig betaald worden. De Commissie is van mening, dat de wetgever hier niet zal moeten optreden. Het stelsel zal beperkt worden tot een vereenvoudiging van de inning. De moeilijkheid ligt in de gerechtskosten, onbekend in Nederland.

De gedwongen tenuitvoerlegging:

a) Wil men de gedwongen voldoening van de geldboeten invoeren, dan zal optreden van de wetgever nodig zijn. Een moeilijkheid ligt in de subsidiaire gevangenisstraf.

b) De gedwongen tenuitvoerlegging van de gevangenisstraffen zal niet in overweging genomen worden.

Hoewel zich in elke categorie nog moeilijkheden voordoen, hoopt de Commissie die uit de weg te kunnen ruimen en, eerlang, aan de Regeringen een ontwerp te kunnen voorleggen.

5) *Bescherming van de naam, van het zegel en van het zinneteeken der Verenigde Naties.*

Op verzoek van de Belgische Minister van Justitie en in overleg met zijn twee collega's van Nederland en Luxemburg, is door de Commissie een tekst opgesteld, strekkende tot bescherming van de naam, van het zegel en van het zinneteeken der Verenigde Naties.

Naar het voorbeeld van de bescherming die van kracht is voor de naam en de kentekenen van het Rode Kruis, is het wederrechtelijk gebruiken van de naam, van het zegel en van het zinneteeken der Verenigde Naties tot een misdrijf « sui generis » gemaakt.

Het ontwerp is door de heer Frédéricq, Voorzitter van de Benelux-Commissie, aan de Belgische Minister van Justitie overgemaakt en zal, binnenkort, aan de Ministers van Justitie van Nederland en Luxemburg toegezonden worden.

D. Overzicht van de werkzaamheden der Belgisch-Nederlands-Luxemburgse Commissie.

Uit het overzicht van de werkzaamheden van de Belgisch-Nederlands-Luxemburgse Commissie mag worden besloten, dat deze een omvangrijk werk heeft verricht. Doch, waar wij er ons gelukkig mogen om achten dat sommige dezer prestaties reeds de stof geleverd hebben voor het sluiten van door de drie Regeringen getekende verdragen, inzonderheid in het geval van de eenvormige wet betreffende het internationaal privaatrecht (18 Mei 1951), moet wel toegegeven worden, dat de praktische uitslagen niet hebben beantwoord aan de omvang van de door de Commissie verrichte arbeid.

Gedurende de eerste vijf jaren van het bestaan van deze Commissie is men tot belangrijke theoretische resultaten geraakt, maar ingevolge de procedure in zake wetgeving hebben de uitslagen geen gelijke tred gehouden met de wetenschappelijke inspanningen van de leden der Commissie.

De reden daarvan ligt onbetwistbaar in het feit, dat de methodes van wetgeving langs de weg van verdragen de Parlementen tegenstaat. Het is niet voor de Belgisch-Nederlands-Luxemburgse interparlementaire Commissie dat op dit punt de nadruk dient gelegd, vermits reeds te 's Gravenhage de noodzakelijkheid de verdragen, waarover de drie Regeringen hebben beraadslaagd, vooraf aan de Parlementen voor te leggen met niet te loochenen kracht was naar voren getreden.

Er bestaat dus aanleiding toe, en dit is eveneens de mening van de heer van Hecke, wiens studie wij in het begin van dit verslag in herinnering brengen, een Benelux Interparlementair Comité tot stand te brengen, om in de drie Parlementen de nodige eenheid van zienswijze te doen ontstaan.

Wij delen de mening van die schrijver, die verklaart, dat de Interparlementaire Raad eveneens om advies zou kunnen verzocht worden, vóór het definitief uitwerken en afronden van de eenvormige wetten.

Wij vragen dus met aandrang, om tot een juridische samenwerking onder de drie landen te komen, dat men zou afzien van de oude formules die erin bestaan verdragen kant en klaar aan de Parlementen voor te stellen en om dat overal verlangde resultaat te bereiken staan wij voor, dat in een nabije toekomst de Interparlementaire Raad der Benelux-landen vanwege de drie Regeringen de ontwerpen zou voorgelegd krijgen, die de Commissie heeft bestudeerd.

Wordt die formule aangenomen, dan zullen wij, binnen afzienbare tijd, een eenmaking van het recht van onze drie landen bereiken, in de meest belangrijke aangelegenheden, die precies van tere aard zijn omdat de wetgevingen meningsverschillen vertonen die nochtans gemakkelijk effen te maken zijn.

Mr E. RONSE,
Ondervoorzitter van de
Belgisch-Nederlands-Luxemburgse
Interparlementaire Unie.

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer. — 11 Februari 1955.

Raadsheer-Verslaggever : M. Neven.

Advocaat-Generaal : M. Dumon.

Advocaat : Mr Ansiaux.

**Sequestratie. — Kan niet aan derden worden tegen-
geworpen, wanneer niet bewezen is dat zij er werke-
lijk kennis van hebben gedragen.**

Zowel onder heerschappij van het wetsbesluit van 17 Januari 1945 als onder die van het wetsbesluit van 10 Januari 1946 bestaat de sequestratie krachtens de wet en afgezien van elke bekendmaking.

Deze wettelijke maatregel kan echter aan derden slechts worden tegengeworpen in zover zij daarvan werkelijk kennis hebben gehad.

Die werkelijke kennis mag afgeleid worden uit alle feitelijke omstandigheden, waarvan de rechter ten gronde op in cassatie onaantastbare wijze de bewijswaarde beoordeelt; de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad heeft in het onderhavige geval geen wettelijk vermoeden van kennis tengevolge; de

rechter ten gronde beoordeelt souverain of de derden door die bekendmaking van de maatregel kennis hebben gehad.

In het onderhavige geval stelt het bestreden arrest vast dat de sequestratie niet in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt was, toen de gesequestreerde jegens de derde (aanlegger) een verbintenis aanging.

Door te beslissen dat het gebrek aan bekendmaking niet van aard is de sequester te binden door verbintenissen, aangegaan door de onder sequestratie gestelde en dat de derden niet gerechtigd zijn zich op het gebrek aan bekendmaking te beroepen, heeft het bestreden arrest stilzwijgend doch noodzakelijk uitgemaakt dat de sequestratie aan derden kan worden tegengeworpen, zelfs wanneer niet bewezen is dat zij er werkelijk kennis van hadden en heeft dienvolgens de wet geschonden.

Verheven t/ Dienst van het Sequester.

Gelet op het bestreden arrest, op 17 Februari 1954 door het Hof van Beroep te Brussel gewezen;

Over het enig middel :

Schending van artikelen 97 der Grondwet, 1 van de

besluitwet dd. 23 Augustus 1944, 1, 6, 8 en 11 van de besluitwet dd. 17 Januari 1945 betreffende het sequester der goederen van de personen aan wie misdaden en wanbedrijven tegen de uitwendige veiligheid van de Staat worden ten laste gelegd en der goederen van de verdachten, 1 en 2 van de besluitwet dd. 10 Januari 1946 tot wijziging van artikelen 6 en 11 van de besluitwet dd. 17 Januari 1945,

doordat het bestreden arrest ten onrechte beslist heeft dat de door aanlegger ter ontlasting van de gesequestreerde Van Dijk gedane betaling van de som van 28.000 fr. en de op 31 October 1945 tussen aanlegger en de sequestreerde Van Dijk gesloten overeenkomst aan de Dienst van het Sequester niet tegenstelbaar waren, om de enkele reden dat Van Dijk Constant op 9 Mei 1945 onder sequester werd gesteld en dat, sedert dit ogenblik, geen akte van de gesequestreerde aan de Dienst meer tegenstelbaar was, dan wanneer :

1) het enig feit van de onder-sequesterstelling de ontegenstelbaarheid aan de Dienst medebrengt niet van alle akten van de gesequestreerde, doch alleen van de akten van derden te kwader trouw, ertoe strekkend de gesequestreerde onvermogen te maken; het arrest niet vaststelt dat aanlegger te kwader trouw handelde en dat de litigieuze akten er toe zouden gestrekt hebben de gesequestreerde Van Dijk onvermogen te maken,

2) in elk geval, het bestreden arrest vaststelde dat de bekendmaking van de onder-sequesterstelling, die ten tijde der feiten verplichtend was, niet geschiedde, en de onder-sequesterstelling derhalve geheim en aan aanlegger niet tegenstelbaar was;

Overwegende dat uit het bestreden arrest blijkt dat Van Dijk Constant op 9 Mei 1945 onder sequester gesteld werd krachtens de besluitwet van 17 Januari 1945, en, dat op de vordering van de Dienst van het Sequester strekkende tot betaling van 35.000 fr. voor schrijnwerkerij- en metselwerken uitgevoerd door Van Dijk bij het bouwen van een warenhuis voor rekening van aanlegger, deze opgeworpen heeft, eensdeels, dat hij 28.000 fr. betaald had ter ontlasting van genoemde Van Dijk, anderdeels, dat deze laatste aan de verplichting die hij op 31 October 1945 op zich genomen had, nog een serre te bouwen, te kort gekomen was en zo aan aanlegger een schade van 72.000 fr. berekend had, waarvoor hij bij tegeneis vergoeding vroeg;

Overwegende ten opzichte van de betaling van 28.000 fr., dat het arrest vaststelt dat zij gans vreemd is aan het bouwen van het warenhuis, maar een beloning uitmaakt voor een tussenkomst betreffende het maken van een serre; dat dienaangaande het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende met betrekking tot de tegeneis en het tweede onderdeel van het middel, dat artikel 11 van de besluitwet van 17 Januari 1945 betreffende het sequester der goederen van de personen aan wie misdaden en wanbedrijven tegen de uitwendige veiligheid van de Staat worden ten laste gelegd en der goederen van de verdachten, bepaalde dat de Dienst van het Sequester in het Belgisch Staatsblad de lijst zou bekend maken van de personen en de vennootschappen of lichamen, aan wie het beheer van hun goederen bij toepassing van die besluitwet onttrokken werd;

Dat ingevolge artikel 2 van de besluitwet van 10 Januari 1946 deze maatregel facultatief is geworden;

Overwegende dat zowel onder het regime van de besluitwet van 17 Januari 1945, als onder dat van de besluitwet van 10 Januari 1946 het sequester krachtens de wet en afgezien van elke bekendmaking bestaat;

Overwegende echter dat deze wettelijke maatregel

aan derden tegenstelbaar is slechts in zover zij er werkelijk kennis van gehad hebben;

Dat die werkelijke kennis mag afgeleid worden uit alle feitelijke omstandigheden, waarvan de rechter over de grond souverain in feite de bewijswaarde beoordeelt; dat de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad in onderhavig geval geen wettelijk vermoeden van kennis tot gevolg heeft; dat de rechter over de grond souverain beoordeelt of door die bekendmaking de derden werkelijk kennis van die maatregel hebben gehad;

Overwegende dat bij verwijzing naar het vonnis a quo het bestreden arrest vaststelt dat het onder sequester stellen niet in het Belgisch Staatsblad bekend gemaakt was, toen op 31 October 1945 de gesequestreerde Van Dijk jegens aanlegger een verbintenis aanging;

Overwegende dat bij het beantwoorden van het middel opgeworpen door aanlegger die voorhield dat het onder sequester stellen hem niet tegenstelbaar was, eensdeels omdat het niet bekend gemaakt was, anderdeels omdat hij er in feite geen kennis van had gehad, het bestreden arrest beslist « dat het gebrek aan bekendmaking niet van aard is het sequester te binden door verbintenissen aangegaan door de onder sequester gestelde » en dat « de derden niet gerechtigd zijn zich op het gebrek aan bekendmaking te beroepen »;

Overwegende dat de rechter over de grond aldus impliciet doch noodzakelijk beslist dat het onder sequester stellen aan de derden tegenstelbaar is, zelfs wanneer niet bewezen is dat zij er werkelijk kennis van hadden;

Dat het bestreden arrest dienvolgens de in het middel aangeduide wetsbepalingen geschonden heeft;

Om die redenen,

Verbreekt het bestreden arrest, doch slechts in zover het aanleggers tegeneis afgewezen heeft, en over de kosten uitspraak heeft gedaan;

Verwerpt de voorziening voor het overige;

Beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing;

Veroordeelt verweerder tot de kosten;

Verwijst de zaak alzo beperkt naar het Hof van Beroep te Gent.

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer. — 4 Februari 1955.

Voorzitter : M. Vandermersch.

Raadsheren-Verslaggevers : M.M. Bayot en Neven.

Procureur-Generaal : M. Hayoit de Termicourt.

Advocaten : Mrs Demeur en Struye.

Arbeidsongeval. — Havenarbeiders. — Basisloon. — Hypothetisch loon voor dagen van werkloosheid. — Betaalde feestdagen. — Betaald verlof.

Artikel 8, § 1 van de wet van 10 Juli 1951, hetwelk het negende lid van artikel 6 van de gecoördineerde wetten op de arbeidsongevallen heeft vervangen, omschrijft de wijze waarop het loon van de arbeider dient te worden berekend in geval van bij tussenpozen, geregeld of ongeregeld, in het bedrijf voorkomende werkloosheid, en derhalve onder meer, zoals door de parlementaire geschiedenis der wet bevestigd wordt, in de bedrijven, aangewezen in artikel 5 van dezelfde wet; het loon voor de werkloosheidsdagen of de daarmede gelijkgestelde dagen

« is gelijk aan het product van de vermenigvuldiging van het gemiddelde dagelijkse loon van de belanghebbende met het aantal dagen van werkloosheid ». Waar het bestreden vonnis beslist dat voor de normale duur van 240 dagen het loon van de verweerder diende te worden berekend volgens het hem krachtens de overeenkomst uitbetaalde loon en niet volgens het gemiddelde loon, dat aan arbeiders van dezelfde categorie wordt toegekend, heeft het geen wetsbepaling geschonden.

Waar de wetgever eensdeels de jaarlijkse arbeidsduur bepaalt bij inachtneming van het uitkeren van vergoedingen voor dagen van werkloosheid en anderdeels aan deze bepaling een forfaitair karakter toekent, heeft hij uit het bedrag van het loon, dat als grondslag dient voor de berekening van de vergoedingen wegens arbeidsongevallen, alle vergelding willen uitsluiten met betrekking tot feestdagen van dit tijdstip.

Volgens artikel 6 van de Arbeidsongevallenwetten, gecoördineerd bij K. B. van 28 September 1931 en gewijzigd bij de wet van 10 Juli 1951, komt het loon, dat tot grondslag strekt voor de vaststelling van de vergoedingen, principieel overeen met de bezoldiging over het jaar, dat aan het ongeval is voorafgegaan.

Het begrip « werkelijk bezoldiging » omvat in de zin van artikel 6 alle betalingen in speciën, alle baten en voordelen, waarop de arbeider ingevolge de arbeidsovereenkomst aanspraak kan maken. Het recht op het verlofgeld vloeit noodzakelijk uit de arbeidsovereenkomst voort en het bedrag van het voordeel, dat naar verhouding tot de arbeidsprestaties wordt bepaald, dient te worden begrepen in de berekening van het loon, hetwelk in acht moet worden genomen voor de vaststelling van de vergoedingen, die wegens een arbeidsongeval kunnen gevorderd worden. Het bestreden vonnis heeft de wet geschonden doordat het ter bepaling van het loon over het jaar, hetwelk aan het ongeval is voorafgegaan, de weerslag van de aan het ongeval te wijten verletdagen op het vaststellen van het verlofgeld in het volgende dienstjaar heeft in acht genomen om daaruit een bepaling der schade af te leiden.

Helvetia t/ Bosmans en
Bosmans t/ Helvetia.

Gehoord het door Raadsheer Bayot in de zaak 1525 en het door Raadsheer Neven in de zaak 1577 gedane verslag en op de conclusie van de heer R. Hayoit de Termicourt, procureur-generaal;

Gelet op het bestreden vonnis, op 14 Juli 1953 in hoger beroep gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen;

Overwegende dat de voorzieningen tegen dat vonnis ingesteld verknocht zijn;

A. Over de voorziening van de N.V. Helvetia :

Over het enig middel :

Schending van artikelen 1 tot 6 (in het bijzonder van alinea's 1 tot 4, 9, 10 en laatste alinea van gezegd artikel), der wetten van 24 December 1903 op de vergoeding der schade voortvloeiende uit de arbeidsongevallen, zoals deze wetten thans gewijzigd zijn,

doordat, om het basisloon te bepalen van de aan verweerder verschuldigde vergoedingen wegens een arbeidsongeval dat zich voorgedaan heeft in de uitoefening van zijn beroep als dokwerker, het bestreden

vonnis toepassing heeft gemaakt van alinea 9 van bedoeld artikel 6, in plaats van toepassing te maken van alinea 4 van hetzelfde artikel, en geoordeeld heeft dat het bedrag van het als grondslag voor de berekening in aanmerking te nemen loon het bedrag van het werkelijke loon is, dan wanneer het toepasselijk bedrag datgene is van het gemiddelde loon der arbeiders van de betrokken categorie;

Overwegende dat uit de vaststellingen van het bestreden vonnis blijkt dat verweerder het slachtoffer is geweest van een arbeidsongeval in een bedrijf dat zich bezighoudt met het laden en lossen van goederen in de Antwerpse haven;

Overwegende dat artikel 6 van de bij K. B. van 28 September 1931 samengeordende wetten tot voorwerp heeft het loon te bepalen dat tot grondslag strekt bij de vaststelling van de wegens een arbeidsongeval te betalen vergoedingen; dat het, wijl het tot doel heeft de getroffene opnieuw in de toestand te brengen waarin hij zich zonder het ongeval zou hebben bevonden, in zijn eerste lid bepaalt dat dit loon, principieel, gelijkstaat met het werkelijk loon dat ingevolge de overeenkomst aan de arbeiders werd toegekend gedurende het jaar dat aan het ongeval voorafging, in de onderneming waarin het zich voordeed;

Overwegende dat lid 3 van hetzelfde artikel, hetwelk het geval in aanmerking neemt van een onderneming waarin de gewone werktijd minder dan één jaar duurt, bepaalt dat « voor de berekening van de vergoeding gelet wordt zowel op het loon toegekend voor de werktijd als op de verdienste der arbeiders gedurende het overige gedeelte van het jaar »; dat er mitsdien alleen met het loon en de verdienste welke werkelijk werden genoten, rekening wordt gehouden;

Overwegende dat dit laatste lid aangevuld werd bij artikel 5 van de wet van 10 Juli 1951, hetwelk luidt : « voor de toepassing van de bepalingen van dit lid (namelijk van gemeld 3e lid), mag de normale jaarlijkse arbeidsduur in de bedrijven welke zich bezighouden met het laden, lossen en behandelen van goederen in de havens... niet minder bedragen dan 240 dagen »;

Overwegende enerzijds, dat de enige bij die bepaling ingevoerde afwijking van lid 3 van artikel 6 der samengeordende wetten er dus in bestaat op te leggen dat, ter berekening van de vergoeding, een minimale werktijd van 240 dagen in de onderneming in acht worde genomen; dat echter die bepaling gemeld lid 3 niet wijzigt in zover het voorschrijft dat het loon waarop voor de werktijd dient te worden gelet het ingevolge de overeenkomst toegekende loon is;

Overwegende anderzijds, dat in artikel 8, § 1, van de wet van 10 Juli 1951, hetwelk lid 9 van artikel 6 van de samengeordende wetten heeft vervangen, de wijze is omschreven waarop het loon van de arbeider dient te worden berekend in geval van bij tussenpozen, geregeld of ongeregeld, in het bedrijf voorkomende werkloosheid, en derhalve onder meer, zoals door de parlementaire voorbereiding der wet bevestigd wordt, in de bedrijven aangeduid in artikel 5 van dezelfde wet; dat de bezoldiging voor de werkloosheidsdagen of de daarmede gelijkgestelde dagen « gelijk is aan het product van de vermenigvuldiging van de gemiddelde dagelijkse bezoldiging van de belanghebbende met het aantal werkloosheidsdagen »;

Waaruit volgt dat, waar het bestreden vonnis beslist dat, voor de normale werkdur van 240 dagen, verweerders loon diende te worden berekend volgens het hem krachtens de overeenkomst uitbetaald loon en niet volgens het gemiddeld loon dat aan arbeiders van dezelfde categorie wordt toegekend, het geen der in het middel aangeduide bepalingen heeft geschonden;

Dat het middel naar recht faalt.

B. Over de voorziening van Bosman, Gustaaf.

Over het eerste middel :

Schending van artikelen 1, 2 en 6, meer bepaald alinea's 3 en 4, der wet van 24 December 1903 op de vergoeding der schade voortvloeiende uit de arbeidsongevallen, met de haar wijzigende en aanvullende wetten, samengeordend door Koninklijk Besluit van 28 September 1931, gezegde artikelen 2 en 6 zijnde aangevuld en gewijzigd door artikelen 1, 5, 6, 7 en 8, par. 1 wet van 10 Juli 1951, van artikelen 1, 2, 5 en 6 van de Besluitwet van 25 Februari 1947 betreffende het toekennen aan de arbeiders van loon voor een zeker aantal feestdagen per jaar, gewijzigd door artikelen 1 tot 4 der wet van 30 December 1950 betreffende het toekennen, aan de arbeiders, van loon voor 10 feestdagen per jaar, van artikelen 10, 11 en 12 van het besluit van de Regent van 2 April 1947 tot bepaling van de algemene modaliteiten van uitvoering der besluitwet van 25 Februari 1947 betreffende het toekennen, aan de arbeiders, van loon voor acht feestdagen per jaar, gewijzigd door artikelen 5, 6 en 7 van het besluit van de Regent van 2 April 1947, van artikelen 1, 2 en 3 van het koninklijk besluit van 17 October 1951 tot vaststelling voor het Antwerpse havenbedrijf van het bedrag en de wijze van betaling van het loon voor de feestdagen waarop niet gewerkt wordt.

doordat het bestreden vonnis beslist dat het loon voor de feestdagen in het basisloon van eiser niet mag opgenomen worden voor de berekening der vergoeding hem verschuldigd wegens zijn arbeidsongeval;

dan wanneer het loon voor de feestdagen een winst uitmaakt waarop aanlegger aanspraak kan maken krachtens zijn contract van dienstverhuring en dus deel uitmaakt van hoger vermeld basisloon;

Overwegende dat artikel 5 van de wet van 10 Juli 1951, met het oog op de berekening van de vergoeding wegens arbeidsongevallen, bepaalt dat «de normale jaarlijkse arbeidsduur in de bedrijven welke zich bezig houden met het laden, lossen en behandelen van goederen in de havens, op de steigers, in de pakhuizen en stations niet minder mag bedragen dan 240 dagen»;

Overwegende dat uit het verslag van de commissie van arbeid en sociale voorzorg van de Kamer van Volksvertegenwoordigers blijkt dat deze bepaling, waarbij de jaarlijkse arbeidsduur van de arbeiders dezer ondernemingen op een langere duur dan de gewone duur wordt vastgesteld, tot doel strekt een wettelijk forfait in te stellen «gesteund enerzijds op een redelijk gemiddelde van gewerkte dagen en anderzijds op het voordeel van het stelsel van bestaans-toelagen», welke voor de werkloze dagen aan de arbeiders van voormelde ondernemingen door een speciaal fonds worden uitgekeerd;

Overwegende dat, waar de wetgever aldus enerzijds de jaarlijkse arbeidsduur bepaalt bij inachtneming van het uitkeren van vergoedingen voor werkloze dagen en anderzijds aan deze bepaling een forfaitair karakter toekent, hij uit het bedrag van het loon, dat als grondslag dient voor de berekening van de vergoedingen wegens arbeidsongevallen, om het even welke vergelding met betrekking op feestdagen van dit tijdperk heeft willen uitsluiten;

Overwegende dat het middel zonder belang is, waar het een tweede beweegreden bedoelt, waarbij de Rechtbank wegens de onmogelijkheid van een desbetreffende schade, het verwerpen van de samenvoeging van lonen voor feestdagen rechtvaardigt; dat vermits de eerste

reden van het vonnis het beschikkend gedeelte wettelijk rechtvaardigt, de tweede reden overtoollig is;

Dat het middel, in zover het de eerste reden bestrijdt, naar recht faalt en dat het niet ontvankelijk is, in zover het tegen de tweede reden is gericht;

Over het tweede middel :

Schending van artikelen 1, 2 en 6 meer bepaald alinea's 3 en 4 der Wet van 24 December 1903 op de vergoeding der schade voortvloeiende uit de arbeidsongevallen, met de haar wijzigende en aanvullende wetten, samengeordend door koninklijk besluit van 9 Maart 1951, en van artikel 1 van het ministerieel besluit van 5 Januari 1952 tot bepaling van het fictief loon voor de werkloosheidsdagen gelijkgesteld met arbeidsdagen door de wetgeving betreffende het jaarlijks verlof der loonarbeiders,

doordat het bestreden vonnis, voor het vaststellen van het basisloon van eiser, met het oog op het berekenen van de vergoeding hem verschuldigd wegens zijn arbeidsongeval het loon voor betaald verlof slechts in aanmerking neemt ten belope van 1 % van het verschil tussen het gemiddeld werkelijk dagelijks loon van eiser en het fictief loon door vermeld ministerieel besluit voorzien,

en doordat het bestreden vonnis het aldus beperkte loon voor betaald verlof slechts berekent voor de periode van 105 dagen volledige werkonbekwaamheid, wanneer gezegd loon voor betaald verlof in aanmerking moest worden genomen ten belope van 4 % op het gemiddelde werkelijk dagelijks loon van eiser, en wanneer gezegd loon voor betaald verlof berekend moest worden op de wettelijke minimum jaarlijkse periode van 240 dagen;

Overwegende dat de wetten betreffende het jaarlijks verlof der loonarbeiders samengeordend bij koninklijk besluit van 9 Maart 1951 de uitbetaling van het verlofgeld ingericht hebben;

Overwegende dat, volgens artikel 6 van de wetten betreffende de vergoeding der schade voortvloeiende uit arbeidsongevallen, samengeordend bij koninklijk besluit van 28 September 1931 en gewijzigd door de wet van 10 Juli 1951, het loon dat tot grondslag voor de vaststelling van de vergoedingen strekt principieel overeenkomt met de bezoldiging van het jaar dat het ongeval voorafging;

Overwegende dat het begrip «werkelijke bezoldiging» naar de zin van artikel 6 alle betalingen in speciën, alle baten en voordelen behelst, waarop de arbeider ingevolge het dienstcontract aanspraak kan maken;

Overwegende dat het recht op het verlofgeld noodzakelijk uit het dienstcontract voortvloeit en dat het bedrag van dat voordeel welk naar verhouding tot de arbeidsprestaties wordt bepaald dient begrepen in de berekening van het loon dat in acht moet genomen worden tot vaststelling van de vergoedingen die wegens een arbeidsongeval kunnen gevorderd worden;

Overwegende dat, tot het bepalen van dat loon van het jaar welk het ongeval voorafging, het niet dienend was de weerslag van de aan het ongeval te wijten verletdagen op het vaststellen van het verlofgeld van het toekomstige dienstjaar in acht te nemen, om daaruit een beperking der schade af te leiden; dat hierdoor het vonnis de in het middel bedoelde wetsbepalingen geschonden heeft;

Om die redenen,

Voegt de voorziening samen;

Verwerpt de voorziening van de N.V. Helvetia;

En recht doende over de voorziening van Bosman Gustaaf;

Verbreekt het bestreden vonnis, doch slechts in zover het onder de bestanddelen van het loon dat tot grondslag voor de vaststelling van de vergoedingen dient, het verlofgeld maar voor een bedrag van 758,77 fr. begrepen heeft;

Verwerpt de voorziening voor het overige;

Beveelt dat van onderhavig arrest melding zal gemaakt worden op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing;

Verwijst de zaak aldus beperkt naar de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen;

Veroordeelt de N.V. Helvetia tot de kosten van beide voorziening.

NOOT. — Het bestreden vonnis was in wezen gelijk-luidend met het in het R.W. 1953-1954, kolom 840, opgenomen vonnis van dezelfde Rechtbank, dezelfde kamer, van dezelfde datum, in zake N.V. Helvetia tegen van Dessel.

HOF VAN BEROEP TE GENT

1e Kamer. — 18 December 1954.

Voorzitter : M. Verougstraete.

Raadsheren : M.M. De Vreese en Van Hove.

Openbaar Ministerie : M. De Geest.

Advocaten : Mrs Hubené en Matthijs, loco Sabbe.

Onrechtmatige daad. — Door tramwegmaatschappij te nemen voorzorgsmaatregelen. — Later hertrouwen van de vrouw van het slachtoffer zonder invloed op de te vergoeden schade; wel dient rekening te worden gehouden met haar kansen op hertrouwen.

Een tramwegmaatschappij is aansprakelijk voor een gevaarlijke hindernis op de openbare weg, veroorzaakt doordat zij een paal gevaarlijk en onverlicht geplaatst heeft. Zij vermag de schuld niet op de gemeente te schuiven onder voorwendsel, dat deze laatste met de zorg voor de openbare verlichting belast is.

De tramwegmaatschappij kan ook niet met vrucht beweren dat zij als exploitante van een openbare dienst slechts tot bepaalde voorzorgsmaatregelen kan gehouden zijn, indien een bijzondere reglementaire bepaling haar die oplegt. Krachtens artikel 5 van het K. B. van 24 Mei 1913 op de Buurtspoorwegen had de Maatschappij zodanige reglementaire verplichting om « alle nodige maatregelen te nemen opdat de doortocht van de voertuigen en treinen op de spoorbanen alsook het verkeer van rijtuigen, automobielen, ruiters, wielrijders en voetgangers op de banen, straten en wegen veilig zou geschieden ».

De tramwegmaatschappij kan zich evenmin met vrucht op de omstandigheid beroepen, dat de weduwe van het slachtoffer hertrouwd is, om te beweren dat de schade nihil of geringer is.

Bij het bepalen van de schadevergoeding wegens onrechtmatige daad mag immers niet rekening worden gehouden met later ingetreden gebeurtenissen, die de toestand van de benadeelde partij verlichten of verzwaren, doch totaal vreemd zijn aan de onrechtmatige daad of de geleden schade. Wel mag bij de vaststelling der schade rekening worden gehouden met de kansen van de vrouw op hertrouwen, nl. haar jeugdige leeftijd (34 jaar).

N.V. Mij tot Exploitatie der Buurtlijnen van Oostende en de Belgische Badplaatsen t/ Lambrechts en cs.

Gezien de stukken, o.m. het vonnis tussen appellante en eerste geïntimeerde op tegenspraak gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge, eerste Kamer, op 11 Februari 1952;

Overwegende dat het hoger beroep regelmatig is naar de vorm en tijdig werd ingesteld;

Overwegende dat, eerste geïntimeerde intussen gehuwd zijnde, appellante dagvaarding voor het Hof betekend heeft aan haar echtgenoot, die zijn vrouw bij besluiten bijstaat en machtigt;

Betreffende de verantwoordelijkheid :

Overwegende dat appellante vergeefs de dronkenschap van het slachtoffer inroept om hieruit te besluiten dat het slachtoffer alléén alle schuld draagt voor het ongeval dat het zelf veroorzaakte;

dat A. Deleyn weliswaar onder de invloed was van de drank en gezien het late uur bovendien zal vermoeid geweest zijn, zodat zijn oplettendheid, zelfcontrole en reactievermogen verminderd waren;

dat dit overigens een der redenen is waarom terecht een deel der verantwoordelijkheid op het slachtoffer werd gelegd;

Overwegende dat het echter geenszins bewezen is dat die toestand van die aard was dat Deleyn van elk besef was beroofd;

dat zelfs een zware fout van het slachtoffer, noch de fout van appellante noch het oorzakelijk verband tussen deze fout en het ongeval wegneemt;

dat de stelling van appellante er op neerkomt te beweren dat het ongeval zich noodzakelijk moest voordoen zelfs indien de paal niet gevaarlijk geplaatst of niet onverlicht was geweest;

Overwegende dat de eerste rechter met reden oordeelde dat appellante een fout beging door de paal te plaatsen, weliswaar tussen beide tramsporen, doch op zeven meter veertig centimeter van de verhoogde berm, in het midden van een baan met druk verkeer, i.c. op een zeer gevaarlijke plaats en zonder behoorlijke verlichting;

dat bewuste paal — die appellante overigens sedert het ongeval liet verwijderen — ongetwijfeld een gevaarlijke hindernis vormde voor het verkeer dat zich aldaar splitst tussen de Kustlaan en de Ruzettelaan;

Overwegende dat appellante niet vermag de fout op de gemeente te schuiven onder voorwendsel dat de publieke verlichting ten laste valt van deze laatste; dat zij ook vergeefs beweerde dat zij als uitbaatster van een openbare dienst, slechts tot bepaalde voorzorgsmaatregelen kon gehouden zijn, indien een bijzondere reglementaire verplichting haar dit oplegde; dat appellante immers, zoals de eerste rechter terecht aanhaalt, luidens artikel 5 van het K. B. van 24 Mei 1913 precies zulke reglementaire verplichting had en nl. gehouden was « alle nodige maatregelen te nemen opdat de doortocht van de voertuigen en treinen op de spoorbaan, alsook het verkeer van rijtuigen, automobielen, ruiters, wielrijders en voetgangers op de banen, straten en wegen veilig zou geschieden »;

dat appellante ten slotte niet ernstig kan beweren dat deze wettekst haar alleen oplegt te zorgen voor de veiligheid van het verkeer der tramrijtuigen;

dat zij dus wel gehouden was de nodige veiligheidsmaatregelen (wegnemen, verlichting of doelmatige signalisatie van de paal) te treffen;

Overwegende dat de overige beschouwingen van appellante betrekking hebben op verdere fouten (zoals overdreven snelheid) door het slachtoffer bedreven;

dat ook deze fouten niet van aard zijn de fout van appellante of het oorzakelijk verband van dezer fout met het ongeval weg te nemen;

dat de eerste rechter met deze fouten voldoende rekening heeft gehouden door de helft der verantwoordelijkheid ten laste te leggen van het slachtoffer;

Betreffende de schade :

A. — Tweede huwelijk van de weduwe :

Overwegende dat appellante ten onrechte de omstandigheid inroept, dat de weduwe van het slachtoffer twee jaar na het ongeval is hertrouwd, om thans de schade te loochenen of althans te doen verminderen;

Overwegende immers dat bij het bepalen van de schadevergoeding wegens quasi-delictuele fout, geen rekening mag worden gehouden met later intredende gebeurtenissen die de toestand van de benadeelde partij komen verlichten of verzwaren, doch vreemd zijn aan de fout of aan de geleden schade (Verbreking, 29 September 1948, Pas. I, 509, R.G.A.R., n° 4443, .T. 1949, 68, met nota R. Piret; Verbreking, 31 Maart 1952, Pas. I, 489, R.G.A.R., n° 5242, obs. J. Fonteyne);

dat het hertrouwen van eerste geïntimeerde vreemd is aan de foutieve daad van appellante en aan de door deze daad veroorzaakte schade;

Overwegende echter dat bij de vaststelling der schade wel rekening mag en moet worden gehouden met alle omstandigheden die aan deze schade niet vreemd zijn;

dat aldus de kansen op hertrouwen welke haar toestand na het ongeval aan eerste geïntimeerde liet, een bestanddeel vormen van de schade die ze onderging;

dat die kansen van aard waren het verlies te beïnvloeden dat het afsterven van haar echtgenoot voor haar betekende;

Overwegende dat deze vooruitzichten op een nieuw huwelijk — gezien de ouderdom van eerste geïntimeerde (34 jaar op het ogenblik van het ongeval) — gunstig waren, zoals overigens naderhand is gebleken;

Overwegende dat de door de eerste rechter wegens persoonlijke zedelijke schade aan eerste geïntimeerde toegekende som van 50.000 frank, ook rekening gehouden met deze gunstige vooruitzichten, billijk voorkomt en dient behouden;

dat alleen de stoffelijke schade wegens deze gunstige vooruitzichten dient herleid zoals hierna zal worden bepaald;

B. — Zedelijke schade der kinderen :

Overwegende dat eerste geïntimeerde wel degelijk bewijst dat uit haar huwelijk met het slachtoffer twee minderjarige kinderen werden geboren;

Overwegende dat de som van twee maal 25.000 frank die haar voor deze twee kinderen werd toegekend, geenszins overdreven is;

C. — Berekening der stoffelijke schade :

Overwegende dat appellante terecht laat opmerken dat niet de bruto- maar de netto-inkomsten van het huisgezin als basis der berekening dienen genomen;

dat echter uit de stukken blijkt dat dit netto-inkomen voor de jaren 1946 en 1947 niet 100.000 maar ongeveer 150.000 frank heeft bedragen, waarvan de helft, hetzij 75.000 frank, dient beschouwd als voortkomende van de bedrijvigheid van de man;

Overwegende dat een aftrek van 45 % voor persoonlijke kosten van onderhoud en verteer van wijlen A. Deleyn, in acht genomen dat hij vrouw en twee kinderen had en dat de collectieve uitgaven (huisvesting, licht, enz.) dezelfde blijven, overdreven voorkomt;

dat, zelfs met inachtneming van zijn beroep (likeurhandelaar) 40 % zal volstaan;

Overwegende dat, gezien de schommelingen der

economische conjunctuur, de vooruitzichten in zake geldbeleggingen zich snel kunnen wijzigen;

dat men derhalve, vooral ten aanzien van de overblijvende levensduur van 23 jaar, rekening moet houden, niet met de betrekkelijke zekerheid der geldbeleggingen op vandaag, maar met het gemiddeld rendement der diverse soorten geldbeleggingen op lange termijn in ons land;

dat de eerste rechter dan ook terecht oordeelde dat er in casu geen voldoende redenen zijn om af te wijken van het « gewoon », d.i. gemiddeld kapitalisatie coëfficiënt;

dat dit gemiddeld coëfficiënt echter niet 5 %, maar 4 % bedraagt;

Overwegende dat de eerste rechter met reden oordeelde, dat geen 10 % dienen afgetrokken wegens onmiddellijke beschikbaarheid van het kapitaal, beschikbaarheid die immers gecompenseerd wordt door de onstandvastigheid van de munt;

Overwegende dat de stoffelijke schade derhalve als volgt diende berekend :

$75.000 - 30.000 (40 \%) = 45.000$ frank verlies aan winst, waarvan de contante waarde over 23 jaar (vermoedelijke winstgevende levensduur) tegen een rentevoet van 4 % bedraagt : $45.000 \times 14.8568 = 668.556$ frank;

dat deze som wegens hogergezegde gunstige vooruitzichten op nieuw huwelijk, dient herleid tot 400.000 frank;

Om deze redenen,

Het Hof,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Gehoord de heer De Geest, substituut-procureur-generaal in zijn te groten dele eensluidend advies,

Alle andere en meeromvattende besluiten verwerpende als ongegrond,

Ontvangt het hoger beroep en verklaart het gegrond doch enkel en alleen in de mate hierna bepaald; bevestigt het bestreden vonnis met deze enkele wijziging dat de som waartoe appellante wordt veroordeeld herleid wordt van 328.200,50 frank op $100.000 + 400.000 = 250.000$ frank met de gerechtelijke interesten;

Veroordeelt eerste geïntimeerde tot de helft en appellante tot de andere helft van de kosten van de aanleg.

HOF VAN BEROEP TE GENT

7e Kamer. — 29 December 1954.

Eerste Voorzitter : M. Van Winckel.

Raadsheren : M.M. Noest en Lefebvre.

Openbaar Ministerie : M. Versée.

Advocaten : Mrs Van Tomme en Agneessens.

Strafrecht. — Vernieling van afsluiting. — Strekking van artikel 545 W. v. S. — Dit artikel beschermt slechts het rustig bezit en genot van een afsluiting.

De vernieling van een afsluiting is strafbaar, zodra zij vrijwillig is geschied; boos opzet is daartoe niet vereist.

De bedoeling van een dader zich een doorgang te verschaffen, waarop hij beweert of zelfs mocht bewijzen recht te hebben, ontnemt aan de vernieling niet haar karakter van strafbare gewelddaad.

Art. 545 W. v. S. stelt echter enkel strafbaar de

stoornis van het rustig — zij het ook betwist — bezit en genot ener afsluiting. De willekeurige en eigenmachtige wijziging van een bestaande toestand doet op zichzelf geen bezit of houderschap van een door de wet beschermde afsluiting ontstaan.

In het onderhavige geval staat vast, dat verdachte enkel de versperring heeft weggenomen, die een buurman sedert korte tijd op een sinds jaren gebruikte doorgang heeft aangebracht. De daad, waardoor verdachte zich tegen die feitelijkheid heeft verzet, valt niet onder toepassing van de strafwet.

O. M. en Coussement d.p. t/ Claus I.

Aannemende dat het gebleken is uit het gedane onderzoek dat er betwisting bestaat omtrent het feit of de gedaagde op de plaats, waar zij de gracht gedempt heeft en de draad doorgesnapt, ja dan neen een recht van doorgang zou bezitten; dat het dienvolgens niet voldoende bewezen voorkomt, dat zij de wil heeft gehad een daad te stellen die door de wet wordt verboden; dat deze twijfel haar ten goede moet komen, werd zij op tegenspraak van de vervolging ontslagen zonder kosten;

Overwegende dat de burgerlijke partij en het openbaar ministerie tijdig en regelmatig in hoger beroep gekomen zijn;

Overwegende dat de vernieling van een afsluiting strafbaar is zodra zij vrijwillig geschiedt; dat geen boos opzet te deze vereist is

Overwegende dat de bedoeling, in hoofde van de dader, zich een doorgang te verschaffen waarop hij beweert, of zelfs zou bewijzen, recht te hebben, aan de vernieling haar karakter van strafbare gewelddaad niet ontnemt;

Overwegende echter dat art. 545 S.W.B. enkel de stoornis beteugelt in het rustig — zij het ook betwist — bezit en genot ener afsluiting;

Overwegende dat de willekeurige en eigenmachtige wijziging van een bestaande toestand op zichzelf geen bezit of houderschap van een door de weg beschermde afsluiting doet ontstaan;

Overwegende dat het vaststaat dat beklagde zich er toe bepaald heeft de versperring weg te nemen die haar gebuur zo pas aan een sedert jaren gebruikte doorgang had aangebracht;

Overwegende dat de daad, waardoor de beklagde zich tegen die feitelijkheid verzet heeft, niet onder de toepassing valt van de strafwet;

Overwegende dat waar geen misdrijf in hoofde van de beklagde is bewezen de strafrechter onbevoegd is om van de eis der burgerlijke partij kennis te nemen.

Vlaamse Juristen,

abonneert U

op het

“Rechtskundig Weekblad”

BURGERLIJKE RECHTBANK TE HASSELT

18 Februari 1955.

Voorzitter : M. Leen.

Openbaar Ministerie : M. Tits.

Advocaten : Mrs Van Dessel, Maris, Warnants loco
Van Noorbeeck, Gruyters en Maerten.

Wegenverkeer. — Onderscheid asseweg en aardeweg.

Een weg met een verhard wegdek, te weten afbraak van huizen, samengeperst met asse en water bij middel van een wel, is een rijweg, die niet mag gelijkgesteld worden met een aardeweg.

O. M. Kempen en Cons. t/ Fransen.

Overwegende dat door het onderzoek ter plaatse is komen vast te staan dat de weg (Lidostraat), waaruit de rechtstreeks gedaagde partij Fransen kwam gereden, een weg is met een verhard wegdek, te weten afbraak van huizen, samengeperst met asse en water met een wel; dat de vroegere oude aardeweg also werd opgehoogd met een laag van circa 40 cm. steengruis met asse gemengd; dat het dus een rijweg is die niet mag gelijkgesteld worden met een aardeweg;

Overwegende dat de weg, die gevolgd werd door Fransen Francis, voorrang had op de weg gevolgd door Kempen Jan, gezien deze weg rechts is gelegen ten opzichte van de richting waaruit Kempen Jan gereden kwam;

Overwegende dat uit de bekentenis gedaan door de betichte Kempen het daarenboven blijkt dat Fransen de weg is opgereden toen de auto Kempen nog op een vijftigtal meter was; dat betichte Kempen dan ook de nodige maatregelen moest treffen om zijn vaart zodanig te vertragen dat hij tot stilstand kon komen voor een voertuig dat uit de Lidostraat mocht opdagen;

Overwegende dat tengevolge van de weergestelden Kempen hierin niet is gelukt en links heeft afgeweken om vervolgens met de auto van Berckmans in botsing te komen, welke uit tegenovergestelde richting kwam gereden;

dat het also voldoende blijkt dat Kempen op dat ogenblik een gevaarlijke snelheid heeft gehad en zijn onvoorzichtigheid alléén de oorzaak is geweest van de schade die werd aangericht; dat hij geen rekening heeft gehouden noch met de weersgesteldheid, noch met het feit dat uit de Lidostraat iemand zou kunnen komen;

dat deze aansluiting voldoende zichtbaar is door de aangebrachte plaat met wegwijzer Lido, door de grote gekasseide uitmonding, het grote hoekhuis en witte strepen op de bomen;

Overwegende dat het feit A) der dagvaarding voldoende bewezen is tegen betichte Kempen, alsmede het samenhangend feit C); dat het feit B) der dagvaarding niet bewezen is;

Overwegende dat de overdreven snelheid (feit C) het gebrek aan vooruitzicht of voorzorg uitmaakt voorzien onder de betichting A) en er slechts éne straf dient toegepast voor de beide feiten, namelijk de zwaarste;

Overwegende dat de tweede gedaagde Kempen Clementius, zijne burgerlijke verantwoordelijkheid niet ontkent voor de eerste betichte Kempen Jan Baptist, zijn zoon, die voor zijn rekening handelde;

Overwegende dat het onderzoek heeft uitgewezen dat de zijweg geen aardeweg is en dat Fransen toen

hij de weg Lommel-Leopoldsburg opreed geen onvoorzichtigheid heeft begaan;

dat de feiten tegen Fransen niet bewezen zijn en hij dient buiten zaak gesteld;

(Verder zonder belang).

NOOT: Zie ook Hof van Verbreking 12 Juli 1950, Pas. 1950, I, 709, R.G.A.R., 5074 met noot; Cassatie 29.9.52, Pas. 1953, I, 23; Nouvelles, Code de la Route, n° 1887; Tongeren, 27 Mei 1947, R.G.A.R., n° 4035; Leuven, 25.10.52, R.W. 1952/1953, 1616, contra Bergen, 9 December 1933, R.G.A.R., 1934, n° 1688.

BÜRGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

2e Kamer bis. — 26 Januari 1955.

Voorzitter: M. Sury.

Rechters: M.M. De Kepper en Mw. Deloof.

Advocaten: Mrs J. Dauwe, loco Smeesters, en Michielsens, loco R. Van de Vorst.

Regie van Telegraaf en Telefoon. — Wet van 19 Juli 1930. — Subrogatie van de Regie in de rechten van de gelaedeerde agent tegen de aansprakelijke derde, ook wat betreft het bij arbeidsongeschiktheid als «voorschot» uitbetaalde volle loon.

Volgens de wet van 19 Juli 1930 op de Regie van Telegraaf en Telefoon dient de activiteitsbezoldiging, die uitbetaald blijft aan de agenten, die hun dienst niet kunnen verrichten ten gevolge van een in hun dienst geleden letsel, slechts te worden beschouwd als voorschot, dat volledig kan worden teruggevorderd van de aansprakelijke derde. De Regie wordt gesubrogeerd in alle rechten van het slachtoffer tegen de aansprakelijke derde; bedoelde voorschotten kunnen op laatstgenoemde verhaald worden.

Voornoemde wet houdt geen tegenstrijdigheden in noch ontduiking van de wettelijke principes. Tussen de artt. 15 en 96 is er geen strijd maar coördinatie; de openstelling van de mogelijkheid om de zonder werkprestaties uitgekeerde bezoldiging op de aansprakelijke derde te verhalen is geen wetsontduiking.

De Regie van Telegraaf en Telefoon staat buiten het statuut van de Staatsambtenaren; zij mocht derhalve haar statuten in een gunstigere zin stellen en de betaling van het volle loon in geval van arbeidsongeschiktheid afhankelijk stellen van een subrogatie in de rechten van het slachtoffer tegen een eventueel aansprakelijke derde.

R. T. T. t/ Ceuppens en Belg Staat (Min. v. Landsverd.)

Overwegende dat de eis er toe strekt verweerders te horen veroordelen tot het betalen aan eiseres van de som van 66.108,— fr. met de vergoedende intresten vanaf 24 Februari 1954, de gerechtelijke intresten en de kosten — onder alle voorbehoud voor de toekomst — wegens geneeskundige kosten en wachtgeld door eiseres uitbetaald aan haar telefoniste Dame Van Dongen, Wwe Jacobs;

Overwegende dat eerste verweerder door vonnis dd. 25 Mei 1954 in kracht van gewijsde getreden, door de Krijgsraad te Antwerpen veroordeeld werd wegens slagen en verwondingen door onvoorzichtigheid toegebracht aan deze dame, en verantwoordelijk gesteld werd voor de schadelijke gevolgen ervan voor de 4/5

van het geheel, het laatste 1/5 ten laste van het slachtoffer zelf zijnde;

Overwegende dat het principe van de verantwoordelijkheid van eerste verweerder wegens dit ongeval vaststaat en niet betwist wordt: dat alhoewel de verdeling van de verantwoordelijkheid geen kracht van gewijsde heeft tussen partijen, die geen andere verrechtvaardiging voorleggen dan het vonnis van de Krijgsraad zelf zonder zelfs de kopij van de strafbundel, zich bij deze verdeling neerleggen;

Overwegende dat ook niet betwist wordt dat eerste verweerder, beroepsmilitair, als *orgaan* van de staat dient beschouwd op het ogenblik van het ongeval en dat tweede verweerder dienvolgens in principe medeverantwoordelijk staat voor de gevolgen van het ongeval;

Overwegende dat eiseres handelt als gesubrogeerd in de rechten van Van Dongen en niet meer rechten dan deze laatste kan uitoefenen;

Overwegende dat het niet betwist is dat eiseres ten belope van 38.565,— fr. geneeskundige zorgen ten behoeve van Van Dongen heeft uitgegeven en 37.543 fr. als voorschot op bezoldiging, gedurende de werkonbekwaamheid die ze opgelopen heeft; dat deze sommen beginnen te lopen vanaf 24 Februari 1954, datum van het ongeval en gerekend zijn tot aan de datum der besluiten, 5 Januari 1955; dat ingevolge de in de statuten van de Regie (art. 96) voorziene verplichte subrogatie, het slachtoffer Van Dongen in ieder kwijtschrift van voorschot, de Regie uitdrukkelijk in haar plaats stelde ten opzichte van de verantwoordelijke derde;

Overwegende nochtans dat Van Dongen zich persoonlijk burgerlijke partij aanstelde — ter uitsluiting van eiseres voor de Krijgsraad; dat zij benevens morele schade en persoonlijke materiële schade aan klederen en fiets ook een provisionele vergoeding van 4/5 van 10.000 fr. bekam op verlies aan bezoldiging;

Overwegende dat het niet aanneembaar is dat het slachtoffer en eiseres een titel zouden hebben voor deze zelfde schade en dat de subrogatie hier nog zou spelen voor het bedrag dat het slachtoffer reeds zelf gevraagd heeft, minstens ten opzichte van eerste verweerder; dat het niet betwist is dat volgens de Statuten, het wachtgeld minstens voor de eerste periode van twee jaren, gelijk is aan de volledige activiteitsbezoldiging zodat er geen ander verlies op loon kan zijn dan dit dat door eiseres voorgeschoten wordt;

Overwegende dat verweerders de gegrondheid van de eis in zijn geheel betwisten omdat gezegde betalingen geen voorschotten zijn maar de loutere voldoening van de wettelijke en contractuele verplichtingen van eiseres tegenover haar bediende zodat het ongeval niet de oorzaak maar de aanleiding van de betaling zou zijn; dat er evenmin sprake zou kunnen zijn van een conventionele subrogatie vermits de Regie niet andermans maar haar eigen schuld betaalt;

Overwegende dat eiseres terecht doet opmerken dat het Statuut van de Ambtenaren niet toepasselijk is op de bedienden van de Regie T. T.; dat volgens het speciaal Statuut, geschapen door de wet van 19 Juli 1930 op de Regie van Telegraaf en Telefoon (art. 15.19 en bijzonder 96), de «activiteitsbezoldiging behouden aan uit de dienst verwijderde agenten waarvan de afwezigheid te wijten is aan ... een in dienst opgelopen kwetsuur» slechts «als voorschot» dient beschouwd «dat volledig van de derde kan teruggevorderd worden.»

Overwegende dat deze artikels onverdeelbaar zijn, dat, indien het behoud van een volle bezoldiging gedurende een zekere tijd bepaald wordt, afgezien van de

uit dienst verwijdering er tevens van den beginne af voorzien wordt dat indien het geval van werkonbekwaamheid te wijten is aan de fout van een derde, dezelfde bezoldiging nog maar betaald wordt ten titel van voorschot met dien verstande dat de Regie gesubrogeerd wordt in alle rechten van het slachtoffer ten opzichte van de derde verantwoordelijke en deze sommen tegen hem zullen kunnen verhaald worden.

Overwegende dat verweerders tevergeefs beweren dat deze statuten tegenstrijdigheden inhouden en klaarblijkelijk samengesteld werden om te ontsnappen aan de wettelijke principes;

Overwegende zoals hoger gezegd dat er geen tegenstrijd is, maar coördinatie tussen art. 15 en 96; dat indien de statuten kennelijk opgesteld zijn om zoveel mogelijk de bezoldiging, uitgekeerd zonder tegenprestatie van werk, tegen iedere gebeurlijke verantwoordelijke te verhalen, dergelijke opstelling nog geen wetsontduiking vormt; dat de Regie van Telegraaf en Telefoon inderdaad gans onafhankelijk is van het Statuut voorzien voor de Staatsambtenaren, dat ze haar Statuten dus mocht maken in een gunstigere zin en de betaling van volle loon in geval van werkonbekwaamheid, afhankelijk mocht stellen van een subrogatie tegen iedere derde verantwoordelijke; dat de geldigheid van dergelijke statuten met in den oorsprong voorziene subrogatie reeds lang door de rechtspraak goedgekeurd werd wat betreft de N.M.B.S. (Zie Verbreking 2-12-1949 P. 50; 2-1-204; 5-12-1949 P. 50.1 223; Luik 19-4-1948. Pas. 1951.11.49; Brussel 8-7-1949. Pas. 51.11.34;

dat ze om dezelfde redenen aanvaard werd voor de Regie Telegraaf en Telefoon (Brussel 26-4-1952 in zake R.T.T. Verpoten / Summer en Kutsukian); dat verweerders nog ten onrechte verwijzen naar art. 21 van de wet 19 Juli 1930 dat voorziet « De regelen, bij het Beheer van Telegraaf en Telefoon van kracht op den datum van deze wet, blijven van toepassing op het personeel van de Regie ».

Overwegende inderdaad dat bedoeld artikel 21 voorzien werd in het belang van de reeds in dienst zijnde agenten alleen; dat het belang van deze laatste niet gekrenkt wordt door gezegde regeling met subrogatie.

Dat dezelfde discussie betreffende de verworven rechten, oprees bij de stichting van de N.M.B.S. en dat de wetgever in huidig geval een gelijkaardige oplossing heeft willen geven. (Senator De Bruyn, blz. 1141, Senaat Annales 1929-30 zitting 18 Juni 1930; dat wat betreft de statuten van de N.M.B.S. de ontvankelijkheid van het verhaal tegen derden zoals het geregeld is, niet meer betwist wordt;

Om deze redenen:

De Rechtbank, na erover beraadslaagd te hebben, Alle andere en strijdige besluiten verwerpende, Rechtdoende op tegenspraak;

Ontvangt de eis, verklaart hem gegrond, dienvolgens veroordeelt beide verweerders voor het geheel tot het betalen aan eiseres van de 4/5 van 66.108 frank onder aftrek echter wat betreft eerste verweerder van de 4/5 van 10.000 frank of 8.000 frank, waartoe hij reeds veroordeeld werd ten opzichte van het slachtoffer Van Dongen zelf voor dezelfde oorzaak van verlies op loon, het al met de vergoedende intresten vanaf 24 Februari 1954, de gerechtelijke intresten en de kosten;

Geeft akte aan eiseres van haar voorbehoud de toekomstige mogelijke gevolgen of verergering van de toestand van het slachtoffer nog te kunnen verhalen;

Zegt dat er geen reden is om het vonnis uitvoerbaar te verklaren niettegenstaande beroep.

CORRECTIONELE RECHTBANK TE KORTRIJK

9 Februari 1955.

Alleenrechtsprekend rechter: M. Rommel.

Openbaar Ministerie: M. Christiaens.

Advocaat: Mr J. Van de Weghe.

Diefstal. — Oogmerk om zich de weggenomen zaak toe te eigenen bestanddeel van het strafbare feit. — Oogmerk van tijdelijk gebruik niet strafbaar.

Uit de wordingsgeschiedenis van de artikelen 461-463 W. v. S. blijkt dat diefstal gepleegd is, zodra de dader de zaak in bezit heeft genomen met het oogmerk ze zich toe te eigenen. Dienvolgens kan het O.M. niet volstaan met het bewijs te leveren van de wegneming maar moet het daarenboven bewijzen dat die wegneming is geschied met het oogmerk om zich het weggenomen voorwerp toe te eigenen.

Indien de dader alleen een tijdelijk gebruik van de zaak beoogd heeft, is het feit niet als diefstal strafbaar, indien de dader bewijst dat hij zich niet heeft willen gedragen als eigenaar van de zaak.

O. M. t/ Van L.

Overwegende dat beklaagde bekend de damesfiets toebehorend aan V. d. B. L. in de nacht van 22° op 23 Juli 1954 te hebben weggenomen;

Dat hij echter betwist deze fiets te hebben weggenomen met bedrieglijk inzicht;

Overwegende dat ter zake door het Openbaar Ministerie toepassing wordt gevraagd van de artikelen 461-463 S.W.B.;

Dat uit de voorbereidende werken blijkt dat diefstal voorhanden is zodra de dief heeft bezit genomen van het voorwerp met het doel het zich toe te eigenen; (Goedseels, Commentaire du droit pénal belge art. 461, n° 2720 en volgende);

Dat dienvolgens het niet volstaat het bewijs te leveren van de wegneming van het voorwerp, daar deze wegneming moet worden gepleegd « animo domini »;

Overwegende dat de moeilijkheid zich kan voordoen dat de dader van de wegneming alleen beoogde een tijdelijk bezit van de zaak of een tijdelijk gebruik ervan;

Dat wel is waar zekere rechtspraak de diefstal door gebruik van de zaak voorhoudt; (Parijs, 16.11.1912, D.P. 1913, 2, 240, Cass. 8.1.1940, Pas. 1940, 1, 109);

Dat luidens de huidige rechtsleer en rechtspraak wordt aangenomen dat de diefstal door gebruik van de zaak niet strafbaar is wanneer de dader het bewijs levert dat hij zich niet heeft willen gedragen als een eigenaar van de zaak; dat indien weliswaar de wegneming en verplaatsing van de zaak op zich zelf een vermoeden van toeëigening uitmaken — dit vermoeden kan worden tegengesproken door bepaalde feitelijke omstandigheden ter zake (Garçon, Code pénal annoté, art. 379, n° 294; Le Poittevin: Dictionnaire Parquets, v° Vol. n° 3 en volgende; Dalloz 1954: Répertoire de droit criminel et de procédure pénale II, v° Vol. n° 36 en volgende);

Overwegende dat — ter zake — beklaagde weliswaar de damesfiets van V. d. Br. L. heeft weggenomen aan de voorgevel van de woning te Hulste, Wantestraat, 171;

Dat het gebleken is dat beklaagde deze fiets gebruikte om zich naar huis te begeven; dat hij in de onmiddellijke nabijheid van zijn huis (Oostrozebeke-

straat, 120) de fiets aan de gevel van een herberg plaatste; dat de fiets 's morgens door de uitbaatster ontdekt werd en aan de politie overhandigd;

Dat beklagde zijn eigen fiets bij verbalisant ging terugvragen op 24 Juli 1954;

Dat uit deze elementen voldoende blijkt dat beklagde zich geenszins de fiets heeft willen toe-eigenen;

Om deze redenen :

Ontslaat V. L. A. van de vervolgingen zonder kosten;

Kosten ten laste van de staat.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE OOSTENDE

3 Februari 1955.

Voorzitter : M. Rayee.

Rechters : M.M. Londres en Vandesompel.

Referendaris : M. Fontaine.

Advocaten : Mrs Lauwers en Van der Vennet.

Wisselrecht. — Bevoegdheid van de Rechtbank van Koophandel. — Inwerkingtreding van de wisselwet van 10 Augustus 1953. — Verweermiddelen van de acceptant.

De eis, die een geaccepteerde wissel tot voorwerp heeft, betreft een daad van koophandel uit haar aard, zodat de rechtbank van koophandel «ratione materiae» bevoegd is van het geschil kennis te nemen, onverschillig of de acceptant ja dan neen handelaar is en in het handelsregister ingeschreven.

De wet van 10 Augustus 1953 op de wisselbrief is bekrachtigd, afgekondigd en bekendgemaakt op 5 September 1953 en is dus verbindend in het hele Koninkrijk de tiende dag na de bekendmaking; het feit dat de gecoördineerde wetten, aangekondigd bij art. 20 der wet van 10 Augustus 1953, nog niet waren bekendgemaakt, tast in niets de bindende kracht van die wet aan.

Krachtens art. 85 van voornoemde wet is de trekker niet verplicht te bewijzen dat er fonds bestaat; maar de betrokkene-acceptant kan alle verweermiddelen tegenwerpen, ontleend aan de wisselverhouding zoals de valsheid van de wissel, de betaling daarvan, blijkend uit een bewijs van kwijting enz.

Verhaeghe de Nayer t/ Van Hoorne.

Aangezien de rechtsvordering de betaling beoogt van twaalf wissels, door verweerder geaccepteerd, doch geprotesteerd, voor een totaal bedrag van twee en zestig duizend driehonderd vijf en zestig frank drie en negentig centiem, inbegrepen de kosten en de intresten;

Aangezien de verweerder, in hoofdorde, de bevoegdheid afwijst van de rechtbank van koophandel en, in subsidiaire orde, beweert dat er geen provisie voorhanden is, want :

a) dat hij wissels heeft ondertekend in zijn hoedanigheid van beheerder van de P.B.A. Ets G. Vanhoorne et Fils, en dat die wissels betaald zijn bij schuldvergelijking, zoals blijkt uit een verklaring van de vereffenaar van bedoelde P.V.B.A. ;

b) dat hij, ten persoonlijke titel niets verschuldigd is aan eiser; dat zijn enige schuld van vijftig duizend tweehonderd vijf en twintig frank, wegens de aankoop van een wagen Hillman, betaald is geworden de 7e Maart 1953.

I. Over de bevoegdheid.

Aangezien de eis die een geaccepteerde wissel tot voorwerp heeft, een betwisting is betreffende een daad van koophandel uit natuur; de rechtbank van koophandel is dus bevoegd *ratione materiae* om er kennis van te nemen, onverschillig of de acceptant ja dan neen handelaar is en ingeschreven is in het handelsregister of niet.

II. Over de provisie.

Aangezien het probleem van de provisie de vraag stelt te weten of de wet van de 10 Augustus 1953 op de wisselbrief, in België, het nieuw regime heeft ingevoerd van de Eenvormige Wet van de Conventie van Genève van 7 Juni 1930, bekrachtigd bij de wet van 16 Augustus 1932.

a) Over de toe te passen wet.

Aangezien de rechtbanken van koophandel de nieuwe wetgeving toepassen sinds 15 September jl. en ook de banken schijnen grotendeels de nieuwe wetgeving toe te passen; (J. T. 12 December 1954, col. 706) ;

Aangezien een bepaalde rechtsleer meent dat de Conventie, in België in werking getreden sinds de wet van 10 Augustus 1953, de waarde niet heeft gehad van een Belgische wisselwet en enkel de verbintenis constateert door de Staat aangegaan om de Eenvormige Wet in te voeren in België (Fredericq; Droit Comm. t. X, p. 32) ;

Aangezien de wet van 10 Augustus 1953 werd bekrachtigd, afgekondigd en bekendgemaakt de 5 September 1953; die wet is dus verplichtend in gans het Koninkrijk de tiende dag na de bekendmaking ervan; het feit dat de samengeschiedelde wetten, aangekondigd bij artikel 20 uit de wet van de 10 Augustus 1953 nog niet werden bekendgemaakt, tast in niets de bindende kracht van die wet aan ;

Aangezien artikel 21 uit bedoelde wet inhoudt dat de wet van 20 Mei 1872 op de wisselbrief afgeschaft is.

b) Over de eigenlijke provisie.

Aangezien sommigen meenden, tot aan de afkondiging van de nieuwe wet, dat de betrokkene-acceptant diende veroordeeld op basis van de titel, al was het deze geoorloofd de kwestie van de buiten cambiaire betrekkingen te bespreken in een, in principe afzonderlijk geding, terwijl anderen aannamen dat de cambiaire schuldenaar tegenover zijn onmiddellijke schuldeiser, als verweer tegen diens vordering, al de excepties mocht stellen die gegrond zijn op de betrekkingen van buiten de titel (Fontaine, Nr 308; Piret, Centres d'études bancaires; Juni 1938, p. 28) ;

Aangezien de nieuwe wet een einde maakt aan die lange controverse; inderdaad, artikel 85 dat dient verstaan zoals aangewezen in de voorbereidende werkzaamheden, houdt voor dat de wisselbrief essentieel moet beschouwd worden uit oogpunt van een titel van betaling; daarin strookt de wet met de praktijk, die wil dat de titel, tussen wisselcontractanten, uit zijn eigen een waarde heeft, dat hij zijn monetaire dienst volbrengt ;

Aangezien echter, indien artikel 85 verklaart dat de trekker niet gehouden is te bewijzen dat er provisie bestaat, het even waar is dat de betrokkene-acceptant tegenover de vordering mag stellen alle excepties gegrond op de cambiaire betrekkingen, zoals de valsheid van de wissel, of de betaling van de wissel, blijkend uit een kwijtschrift, enz. ;

Aangezien de verweerder ter zake aanvoert dat hij de wissels heeft geaccepteerd in zijn hoedanigheid van

zaakvoerder van de P.V.B.A. Ets. Van Hoorne, en dat die wissels betaald werden door compensatie tussen eisers schuldvordering en het tegoed van de P.V.B.A.;

Aangezien eiser, die toegeeft dat bedoelde schuldvorderingen gecompenseerd zijn, doch een saldo laten op zijn crediet van 2.171,45 fr. aanvoert dat deze wissels werden getrokken de 5 October 1953 in betaling van leveringen die de verweerder werden gedaan ten persoonlijken titel, leveringen gefactureerd de 8 Januari 1954 en de 10 Januari 1954;

Aangezien die beweringen van de eiser zonderling voorkomen en in strijd met de gewone handelspraktijk, des te meer dat de facturen van de 8 Januari 1954 en van de 10 Januari 1954, die verweerder beweert niet te hebben ontvangen, geen titel vormen tegen de verweerder, eenvoudig beheerder, en bijgevolg, geen handelaar;

Aangezien eiser, daar de vraag niet helemaal gerechtvaardigd is en niet totaal van bewijs ontbloomt is, de aanvullende eed dient opgedragen over de kwestie te weten of de door verweerder geaccepteerde wissels, waarvan de aanlegger betaling vordert in verband met leveringen aan verweerder ten persoonlijken titel gefactureerd op 8 en 10 Januari 1954 wel op die leveringen slaan, alhoewel bedoelde wissels later werden uitgegeven, te weten de 5 October 1953.

Om deze redenen :

De rechtbank, beslissende op tegenspraak, toepassing gedaan van art. 2 uit de wet van de 15 Juni 1935, alle meerdere of strijdige conclusies van de hand wijzende :

Verklaart zich bevoegd ratione materiae;

Vooraleer recht te doen ten gronde : legt aanlegger van ambtswege de aanvullende eed op in de volgende bewoordingen: « Ik zweer, zo waar helpe mij God, dat de tien wissels, die ik getrokken heb op Roland Van Hoorne, de 5 October 1953, als oorzaak hebben mijn schuldvorderingen van 50.367 fr. en van 10.567 fr., vastgesteld door mijn facturen van de 8 en van de 10 Januari 1954, en ten persoonlijken titel verschuldigd door Roland Van Hoorne »;

Om, na bevestiging van de feiten onder eed, of ingeval van weigering, door de partijen te worden besloten en door de rechtbank uitspraak gedaan als naar recht; Stelt dag daartoe ter zitting van de 24e Februari 1955, 's namiddags te halfdrie;

Houdt de kosten aan;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad niet-
tegenstaande hoger beroep en zonder borg.

POLITERECHTER TE EKEREN

20 Januari 1955.

Rechter : M. Aerts.
Advocaat : Mr Tricot.

Gemeente. — Afwending van macht. — Onwettelijk gemeentereglement.

Een gemeenteraad heeft niet de macht reglementen te maken in het voordeel van een bepaald persoon, een bepaalde groep van personen of een bepaald organisme met uitsluiting van andere personen of organismen en zeker niet ten behoeve van commerciële belangen van bedoelde personen of organismen.

Doet de gemeenteraad zulks wel, zo maakt hij zich schuldig aan afwending van macht en de aldus gemaakte verordeningen zijn onwettelijk en onverbindend.

O. M. t/ Verbeeck.

Aangezien, beklagde vervolgd wordt om te Brasschaat op 8 Juli 1954 bij inbreuk op artikel 8 van het gemeenteraadsbesluit van 6 Mei 1954 in het afgesloten gedeelte van gezegde gemeente met een voertuig met publicitaire doeleinden, dat de officiële plaat van de Ronde van Frankrijk niet droeg, gecirculeerd of gestationeerd te hebben;

Aangezien het kwestieuze gemeenteraadsbesluit uitgevaardigd werd met het oog op de aankomst te Brasschaat van de eerste rit van de Ronde van Frankrijk 1954, rit welke aangevangen werd te Amsterdam;

Aangezien de gemeenteraad van Brasschaat te dezer einde « overwogen heeft dat het noodzakelijk was maatregelen te treffen voor het verkeer en de veiligheid van het publiek ter gelegenheid van de grote wielerveden en aankomst van de 1e rit van de Ronde van Frankrijk op 8 Juli 1954 »;

Aangezien artikel 8 van het kwestieus besluit waarop beklagde vervolgd wordt, luidt als volgt :

« Het is verboden in het afgesloten gedeelte van de » gemeente voertuigen met publicitaire doeleinden, die » de officiële plaat van de Ronde niet dragen, te laten » circuleren of stationeren »;

Aangezien, men zich tevergeefs afvraagt hoe de inhoud van dit artikel in overeenstemming te brengen is met de overweging, welke de gemeenteraad van Brasschaat gemaakt heeft bij het uitvaardigen van zijn besluit van 6 Mei 1954 en waarin hij enkel en alleen « maatregelen wil treffen voor het verkeer en de veiligheid van het publiek »;

Aangezien het kwestieuze artikel 8 niet het minste te maken heeft met maatregelen voor het verkeer en de veiligheid, van het publiek maar uitsluitend publiciteitsdoeleinden beoogt;

Aangezien dit zo waar is dat bewust artikel 8 voorkomt onder de rubriek « Publiciteit »;

Aangezien blijkt uit de ons voorgelegde bescheiden dat bij het uitvaardigen van het bewust artikel 8 van zijn besluit van 6 Mei 1954 de Gemeenteraad van Brasschaat de inrichters van de Ronde van Frankrijk 1954 heeft willen beschermen;

Aangezien de Ronde van Frankrijk een commerciële zaak is, dewelke wordt uitgebaat door de Franse dagbladen « L'Equipe » en « Le parisien libéré » plus dan voor het gedeelte der ronde dat België doortrekt, door het Belgisch dagblad « Les Sports »;

Aangezien de heer gemeentesecretaris L. De Winter van Brasschaat een schrijven van dit laatste dagblad gedagtekend van 15 Januari 1954 heeft ontvangen, waarin hem al de richtlijnen werden gegeven te volgen voor de aankomst van de 1e rit te Brasschaat op 8 Juli 1954;

Aangezien in dit schrijven, dat in de Franse taal gesteld is, de volgende passus voorkomt :

« Arrêtés municipaux (sic) a) ... b) interdisant aux » abords des « parcs publicitaires » et même dans la » localité la circulation et la présence des véhicules » publicitaires non porteurs de la plaque officielle... » en c) interdisant la pose de banderolles, panneaux, » oriflammes, etc. et toutes inscriptions publicitaires, » notamment aux abords des enceintes d'arrivée... »;

Aangezien het in het oog springt dat het kwestieuze artikel 8 bijna slaafs de bewoordingen van het schrijven van het dagblad « Les Sports » overneemt;

Aangezien het doel van gezegd artikel 8 derhalve is geweest de inrichtende dagbladen der ronde van Frankrijk, welke geld ontvangen der firma's, wier auto's en camions de Ronde van Frankrijk met publicitaire doeleinden volgen — en op welker auto's en camions dan ook een officiële plaat van de Ronde is bevestigd, — te beschermen;

Aangezien men hier staat tegenover een geval van afwending van macht;

Aangezien inderdaad een gemeenteraad de macht niet heeft reglementen te nemen in het voordeel van een bepaald persoon, een bepaalde groep van personen of een bepaald organisme met uitsluiting van andere personen of organismen en voorzeker niet betreffende commerciële aangelegenheden;

Aangezien het op te merken valt dat de klacht, welke tegen beklagde werd ingediend, niet uitgaat van een der inrichtende dagbladen der Ronde van Frankrijk, maar wel van de heren Charles Monnoyeur en Paul De Winter (schrijven van 11 Juli 1954 zich in de bundel bevindend);

Aangezien deze personen er zich over beklagen dat er een inbreuk gepleegd werd tegen de rechten welke zij — Publiciteitskantoor «Reclaphone» — gekregen hadden van het inrichtend comité van de 1e ritaankomst der Ronde van Frankrijk, rechten welke erin bestonden «tot het voeren van alle publiciteit omtrent dit sportfeest zoals programmaverkoop, ijskreefverkoop, reklaamstoet, plaatsen van span-doeken, enz.» dit alles mits betaling ener som van 100.000 fr. aan het inrichtend comité;

Aangezien een fotokopij dezer overeenkomst welke vastgelegd werd in dat 5 Juli 1953 en onderschreven door de heer gemeentesecretaris Louis De Winter, dewelke de inrichters van de 1e ritaankomst van de Ronde van Frankrijk vertegenwoordigde en de heer Monnoyeurs namens «Reclaphone» zich in de bundel van beklagde bevindt

Aangezien in deze overeenkomst aan Reclaphone «het recht wordt toegekend een locale publicitaire karavaan in te richten», terwijl zij daarenboven het recht verwerft «elk patronaat of publiciteit op de omloop van welke aard ook van dagbladen buiten «l'Equipe», «Le Petit Parisien» (hier wordt ogenschijnlijk een vergissing begaan en wordt bedoeld «Le Parisien Libérté», «Les Sports» en «Volksgazet» niet te dulden dan mits haar bijzondere toelating en akkoord»;

Aangezien de inrichters van de aankomst van de 1e rit der Ronde van Frankrijk bijgevolg een exclusiviteit van publiciteit aan de firma «Reclaphone» heeft afgestaan;

Aangezien deze exclusiviteit zo ver gaat dat erdoor zelfs een inbreuk wordt gepleegd op de in de Belgische Grondwet afgekondigde vrijheid van persoon;

Aangezien samengevat dit alles neerkomt op het volgende: de gemeenteraad van Brasschaat heeft zekere voorrechten toegekend aan de inrichtende dagbladen der Ronde van Frankrijk 1954; deze dagbladen hebben een gedeelte dezer voorrechten afgestaan aan de inrichters der aankomst van de eerste rit te Brasschaat op 8 Juli 1954 tegen betaling ener som van 750.000 fr. en deze inrichters hebben op hun beurt een gedeelte van hun rechten afgestaan aan de firma «Reclaphone» mits betaling ener som van 100.000 fr.;

Aangezien deze commerciële met winstdoeleinden gestelde verhandelingen slechts mogelijk werden gemaakt door de bepaling vervat in artikel 8 van het gemeenteraadsbesluit der gemeente Brasschaat van 6 Mei 1954;

Aangezien zij het gevolg zijn van zekere voorrechten door dit artikel toegekend aan een bepaalde groep personen of aan bepaalde organismen met uitsluiting van andere personen of organismen hetgeen een onbetwistbaar geval van afwending van macht uitmaakt;

Aangezien derhalve artikel 8 van het Gemeenteraadsbesluit van 6 Mei 1954 der Gemeente Brasschaat onwettig genomen werd en derhalve onwettelijk is;

Aangezien beklagde niet kan gestraft worden hoof-

dens inbreuk op een onwettig artikel van een gemeentereglement;

Om deze redenen:

en bij toepassing van artikel 159 van het Wetboek van Strafvordering waarvan de heer Voorzitter de beschikkingen heeft aangeduid;

De Rechtbank, recht doende, verzendt tegensprekelijk de beklagde van de vervolging, zonder kosten;

WERKRECHTERSRAAD TE KORTRIJK

12 November 1954.

Voorzitter: M. Strypstein.

Rechtskundig Bijzitter: Mr J. Mayeur.

1. Rechtspleging. — Bevel tot schrapping van een beledigende passus in de besluiten.
2. Beslissende eed. — Eedaflegging door een N.V.

1. De bewering van een werknemer — procespartij — dat zijn werkgever — tegenpartij — werklieden zou ontslaan, indien zij ten gunste van hun makker zouden getuigen, welke bewering op niets steunt, moet als beledigend worden aangemerkt en uit de besluiten worden geweerd.

2. Voor rechtspersonen treden hun organen op; binnen de grenzen van hun bevoegdheid vereenzelvigen deze zich met de rechtspersoon, die dus door hun bemiddeling een beslissende eed kan afleggen.

Theorieën omtrent het wezen van de beslissende eed.

De partij, aan wie de eed is opgelegd, doet niet afstand van een recht doordat zij de opgelegde eed aflegt; er kan alleen van afstand van harentwege sprake zijn, indien zij de haar opgedragen eed terugwijst.

In het onderhavige geval blijkt uit de statuten van de N.V. aan wie de beslissende eed is opgedragen, dat haar afgevaardigde beheerder de macht heeft om de eed af te leggen of terug te wijzen.

Dezutter t/ N.V. Vandendriessche en kinderen.

Gezien het tussenvonnis van 23.4.1954;

Aangezien eiser verklaard heeft af te zien van het getuigenverhoor en beweert dat hij in de onmogelijkheid verkeert enige getuigen te dagvaarden, daar zij allen werkzaam zijn bij verweerster en het te vrezen is dat zij zouden afgedankt worden voor het geval zij gunstig zouden getuigen;

Overwegende dat verweerster formeel protesteert tegen dergelijke bewering welke zij als beledigend aanziet;

Dat zij de schrapping vraagt van deze passus uit de besluiten van eiser;

Overwegende dat deze opmerking gegrond voorkomt, vermits niets er op wijst dat verweerster metterdaad sancties zou treffen tegen de gebeurlijk op te roepen getuigen; dat het een zuiver vermoeden is van eiser hetwelk op niets gesteund is;

Dat dergelijke bewering metterdaad als beledigend voorkomt en dient geweerd te worden uit de besluiten;

Overwegende ten gronde, dat eiser de gedingbeslissende eed opdraagt aan Heer Maurice Vandendriessche afgevaardigde beheerder van verweerster in welbepaalde bewoordingen met het litigieus feit betrekking hebbend;

Overwegende dat verweerster beweert dat dergelijke opdracht van eed niet ontvankelijk is om drie welbepaalde redenen;

Dat de eerste reden, volgens welke de opdracht niet ondertekend is door de eiser, niet kan aanvaard worden, vermits het blijkt uit het eigen stuk, neergelegd in het bundel van verweerster, dat de besluiten wel degelijk ondertekend zijn door eiser;

Overwegende dat de tweede en derde redenen in de grond op hetzelfde neerkomen, namelijk dat de eed slechts kan opgedragen worden aan de partij zelf, welnu partij ter zake is de N.V. A. Vandendriessche en kinderen en niet Maurice Vandendriessche zodat het niet zou mogelijk zijn de eed op te dragen aan een partij die niet persoonlijk verschijnt, maar enkel door vertegenwoordigers;

Overwegende dat de rechtskundige personen leven en handelen door tussenkomst van « organen » die voor een naamloze vennootschap hare beheerders zijn; — Dat deze organen, in de perken van hun ambt, zich met haar vereenzelvigen; dat dus deze personen door bemiddeling van hun organen een beslissende eed kunnen afleggen; (De Page, *Traité Elementaire de Droit Civil*, T. I., n° 509);

Overwegende dat de enige vraag die zich stelt is of de machten van dit orgaan hem toelaten door de vennootschap de eed af te leggen of terug te wijzen;

Overwegende dat de beslissende eed door de rechtsleer lang aangezien werd als een dading of een soort dading (species transactionis); dat deze zienswijze door de nieuwe rechtsleer bestreden wordt. (De Page, T. III, 1042); dat men bij het ontleden van de verschillende elementen van de gedingbeslissende eed tot het besluit komt, zoals Baudry en Lacantinerie het doet, dat deze eed is « une offre de renonciation conditionnelle à la demande ou à la défense », — dit wil zeggen een aanbod van voorwaardelijke verzaking aan de vraag of aan de verdediging vanwege de partij die de eed opdraagt of terugwijst; (*Précis de Droit Civil*, T. II, 651);

Dat andere auteurs het eens zijn om te bepalen dat een dergelijke eedopdracht moet aangezien worden als een « voorstel tot dading » (Kluyskens, de verbintenissen, n° 334 — *Planiol et Ripert Traité Elem. Droit Civil*, T. II, n° 2293 en 2294 — *Rép. Prat. du Dr. B.*, V° Serment, n° 51) met verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak;

Overwegende dat de partij, aan dewelke de eed opgelegd wordt, niet een recht verzaakt met deze opgelegde eed af te leggen; Dat er enkel van verzaking in haren hoofde kan sprake zijn voor zover zij deze eed terugwijst;

Overwegende dat de standregelen van de naamloze vennootschap A. Vandendriessche en Kinderen te Vichte — (Bijlage aan het Staatsblad n° 15477, 24-25 Dec. 1934) aan de beheerraad de meest uitgebreide macht toestaan (art. 19) en voorzien dat de maatschappij geldig tegenover derden verbonden is door de handtekening van de Voorzitter van de Beheerraad of van de afgevaardigde beheerder, zonder dat deze zijn macht tegenover derden moet bewijzen (art. 21);

Dat de heer Maurice Vandendriessche, afgevaardigde-beheerder zijnde — dus wel gemachtigd is om de eed hem opgelegd af te leggen of terug te wijzen;

Overwegende dat het feit, waarover de eed draagt, persoonlijk moet zijn aan de partij waaraan men de eed opdraagt (art. 1359 B.W.);

Dat ter zake dit wel het geval is vermits het vooreerst niet betwist wordt en tweedens de Werkrechttersraad sedert jaren ervaren heeft dat Mr. Maurice Vandendriessche persoonlijk optreedt, verschijnt en tussen-

komt bij alle mogelijke betwistingen met de werknemers;

Dat daarenboven het de Heer Maurice Vandendriessche is, die in zijne hoedanigheid van afgevaardigde-beheerder de werklieden aanwerft, hun werk en loon bepaalt, zodat er wel op zijn geweten beroep mag worden gedaan;

WERKRECHTERSRAAD TE ANTWERPEN

1 Februari 1955.

Voorzitter: M. Adriaenssens.

Rechtskundig Bijzitter: M. Speyer.

Arbeidsrecht. — Beperkte werking van het K.B. van 22 Juni 1954, houdende een bijzondere reglementering inzake opzeggingstermijnen in de bouwnijverheid. — Niet-toepasselijkheid op transportarbeiders ten behoeve van bouwonderneming.

Het K.B. van 22 Juni 1954, houdende een bijzondere reglementering inzake opzeggingstermijnen in de bouwnijverheid en zijnde een uitzondering op art. 22 van de wet op de arbeidsovereenkomst, heeft een beperkte werking; onjuist is de mening dat de bijzondere reglementering voor de bouwnijverheid toepasselijk zou zijn op alle arbeiders, die daarbij onrechtstreeks betrokken zijn; gelet op de complexiteit van zekere werken zou dit ten slotte tot het gevolg leiden, dat bijna alle arbeiders voornoemd K.B. van 1954 zouden kunnen invoeren.

Een uitzondering op het gemene recht, zoals vermeld K.B. er een is, moet naar streng recht worden toegepast en is niet voor uitbreidende toepassing vatbaar.

Transportarbeiders, die vervoer verrichten voor een bouwwerk, vallen derhalve niet onder toepassing van meergenoemd K.B. van 1954.

Adriaenssens t/ Transports Van Camp.

Overwegende dat verweerster beweert niet gehouden te zijn de gevraagde opzeggingsvergoeding te betalen om reden dat haar werklieden en in het bijzonder aanlegger onder toepassing vallen van het K.B. van 22 Juni 1954, houdende speciale reglementering inzake opzeggingstermijnen voor de bouwnijverheid en zijnde een uitzondering op artikel 22 van de wet op de arbeidsovereenkomst;

Overwegende dat volgens de verklaring van Verweerster, aanlegger aangeworven werd om het vervoer te verzekeren op de werkerreinen van de Boudewijnsluis, van grond, cement enz. dat verweerster dus in andere woorden beweert dat, wanneer transportarbeiders een vervoer doen, uitsluitend bestemd voor een bouwwerk, zij automatisch onder toepassing van de wettelijke beschikkingen inzake de bouwondernemingen vallen;

Overwegende dat de Raad een dergelijke uitbreiding van het K.B. van 22 Juni 1954 niet kan aanvaarden; dat zulks er zou op neerkomen te beweren dat de speciale reglementering voor de bouwnijverheid toepasselijk is op alle arbeidskrachten die hierin onrechtstreeks betrokken worden; dat gelet op de complexiteit van zekere werken dit ten slotte tot het gevolg zou leiden dat bijna alle werklieden het K.B. van 22 Juni 1954 zouden kunnen invoeren;

Overwegende dat een uitzondering op het gemeen recht zoals het K.B. van 22 Juni 1954 stricto sensu d.w.z. beperkenderwijze toegepast moet worden en bij gebreke aan andere wettelijke beschikkingen voor geen uitbreiding vatbaar is;

Om deze redenen:

het Arbeidsgerechtigd van Antwerpen, alle verdere of tegenstrijdige besluiten verwerpende, veroordeelt verweerster om aan aanlegger te betalen de som van 2.361,60 fr. met de gerechtelijke intresten en de kosten, geraamd op 188 fr.

BIBLIOGRAPHIE

L. LINDEMANS : Taalgebruik in Gerechtszaken. (Algemene Practische Rechtsverzameling). — Brus-sel, Larcier, 1954. 167 p.

Het is wel merkwaardig dat over de wet van 15 Juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken tot nog toe geen enkel Nederlands commentaar was verschenen, buiten de voortreffelijke mercuriale van de heer Procureur-Generaal Raoul Hayoit de Termi-court, waarvan de tekst gepubliceerd werd kort na het uitvaardigen van de wet, en zulks ondanks het reusachtig belang dat deze wet heeft voor de Nederlandse cultuur in België. In het Frans was er enkel de zeer tendentieuze studie van Mr Antoine Van Hoorebeke, waarin de auteur er zich vooral op toelegt te onderzoeken hoe men aan de toepassing van de wet op het taalgebruik in gerechtszaken zou kunnen ontsnappen.

Thans verschijnt in de Algemene Practische Rechtsverzameling eindelijk een uitvoerige Nederlandse studie over deze wet en het is waarschijnlijk gelukkig dat ze niet vroeger verscheen, daar wij thans staan voor een uiterst grondig en bezonnen werk, waarin de auteur de gelegenheid heeft gehad alle betwistingen te onderzoeken welke zich in de laatste twintig jaar hebben voorgedaan bij de toepassing van de wet op het taalgebruik.

Deze betwistingen zijn menigvuldig geweest en een zeer uitgebreide rechtspraak is in verband met de toepassing van de wet tot stand gekomen. Heel deze rechtspraak is met de grootste zorg verzameld en geschikt geworden en met een merkwaardige objectiviteit in de studie verwerkt.

Na een korte historiek van de wetgeving vóór 1935 bespreekt schrijver de grondkenmerken van de wet die in dit jaar in voege kwam: de eentaligheid van de gerechtelijke akten en van de rechtspraak, de territorialiteit bij de procedure in de beide taalgebieden van het land, de personaliteit bij de rechtsbedeling in de Brusselse agglomeratie en de vrijheid van het taalgebruik van de burgers die in persoon voor de rechts-machten verschijnen. Hij legt ook de klemtoon op het dwingend karakter van de voorschriften der wet, waarvan de overtreding van ambtswege met de sanctie der nietigheid dient beteugeld te worden.

Na bepaling van de taalstreken bespreekt de schrij-ver de indeling van een rechtscollege bij een bepaalde taalgroep met al de gevolgen welke de wet daaraan hecht.

In het hoofdstuk, dat gewijd is aan het onderzoek van de akten die onderworpen zijn aan de wettelijke taalregeling, toont naar onze mening de auteur zich wel al te angstvallig om de toepassing van de wet uit te sluiten op talrijke gevallen die niet met zoveel

woorden uitdrukkelijk in de wet voorzien zijn. Wij delen stellig zijn mening niet wanneer hij het proces-verbaal van pandebeslag, het exploit van derden beslag, het bevel dat de rechtspleging van dadelijke uitwinning voorafgaat en de pleegvormen in het geding tot echtscheiding bij onderlinge toestemming beschouwt als buitengerechtelijke akten op dewelke de bepalingen van de wet niet toepasselijk zijn. Het lijdt toch geen twijfel dat de algemene geest van de wet en ook de toepassing van het analogie-principe voldoende bepalend zijn om de toepassing van de wet te rechtvaardigen. Zo is dit ook het geval voor meerdere akten van magistraten, waar deze optreden als openbare ambtenaren, en wij zijn het voorzeker ook niet eens met de schrijver waar hij de mening verdedigt dat in tuchtzaken voor de Raden der Orde van Advocaten, de wet niet van toepassing zou zijn.

Na enkele zeer sumiere gegevens betreffende rechtsvergelijking op taalgebied in Zwitserland, Zuid-Afrika en Luxemburg, gegevens die vele lezers wel uitvoeriger zouden gewenst hebben, wordt dan de studie aangevat van het gebruik der talen voor de rechtscolleges in burgerlijke zaken, in het strafrechterlijk onderzoek, voor de strafrechtbank en het Assisenhof, voor de Hoven van Beroep en het Hof van Verbreking.

De titel X is gewijd aan de taalkennis vereist van de leden der rechtscolleges en van de gerechtelijke ambtenaren.

Het werk van Mr. Lindemans is vooral te waarderen wegens zijn bijzondere klare uiteenzetting en wegens de overvloed van rechtspraak die wordt aangehaald. Bij het doorlezen van het werk zullen vele advocaten en magistraten verrast zijn door de menigvuldige vraagstukken welke zich in verband met de toepassing van de wet kunnen voordoen, al zijn ze soms zeer zeldzaam in de practijk. Voor deze vele betwistingen geeft de auteur steeds een zeer door-dachte en verantwoorde oplossing en vindt men in zijn studie zeer kostbare gegevens.

Het werk van de auteur is een rijke aanwinst voor de Algemene Practische Rechtsverzameling en het is voor de Vlaamse juristen een richtsnoer dat ze steeds met veel profijt zullen aanwenden.

René Victor.

OVERZICHT DER BELGISCHE WETGEVING

(1 April—30 April 1955.)

I. STAATS- EN ADMINISTRATIEF RECHT.

1. *Militair Instituut voor Lichamelijke Opvoeding.* — Het K.B. van 23 Maart 1955 (Stbl. 2 April 1955, 1.963) wijzigd het organiek reglement van het militair instituut voor lichamelijke opvoeding, gevoegd bij het Regentsbesluit van 29 Juli 1946.

2. *Koloniën.* — De wet van 27 Juli 1953 (Stbl. 3 April 1955, 1.978) keurt het K.B. van 30 October 1952, waarbij op de begroting der gewone uitgaven van Belgisch Kongo en van Ruanda-Urundi voor het dienstjaar 1951, bijkredieten worden geopend en kredietoverschrijvingen worden geordonneerd, goed.

3. *Begroting.* — *Koloniën.* — De wet van 12 Februari 1955 (Stbl. 3 April 1955, 1.979) stelt de begroting vast van het Ministerie van Koloniën voor het dienstjaar 1954.

4. *Diensten van de Eerste Minister.* — Het K.B. van 23 Maart 1955 (Stbl. 3 April 1955, 1.983) wijzigt het personeelskader van de diensten van de Eerste Minister.

5. *Volksgezondheid.* — Het K.B. van 24 Maart 1955 (Stbl. 3 April 1955, 1.984) wijzigt het Regentsbesluit van 25 September 1947, houdende algemeen reglement betreffende de maatregelen op gebied van hygiëne en gezondheid der arbeiders in de mijnen, ondergrondse groeven en graverijen.

6. *Koloniën.* — De wet van 12 Februari 1955 (Stbl. 4-5 April 1955, 2.011) keurt het openen van bijkredieten goed en vermindert sommige kredieten, geopend voor de buitengewone uitgaven van Belgisch Congo en van Ruanda-Urundi van het dienstjaar 1953.

7. *Begroting.* — *Koloniën.* — De wet van 12 Februari 1955 (Stbl. 6 April 1955, 2.051) stelt de gewone begroting vast van Belgisch Congo en van Ruanda-Urundi voor het dienstjaar 1954.

8. *Financiën.* — *Lening door de Regie van Telegraaf en Telefoon.* — Bij de wet van 31 Maart 1955 (Stbl. 6 April 1955, 2.050) wordt de Regie van Telegraaf en Telefoon gemachtigd in België of in het buitenland, onder waarborg van de Staat, een of meer leningen voor een totaal bedrag van 1 milliard Belgische frank uit te schrijven.

9. *Landbouw.* — Het K.B. van 28 Maart 1955 (Stbl. 6 April 1955, 2.080) wijzigt het Regentsbesluit van 30 Januari 1946, houdende algemeen reglement op de verbetering der paardenrassen.

10. *Landbouw.* — Het K.B. van 29 Maart 1955 (Stbl. 6 April 1955, 2.080) wijzigt het M.B. van 1 Februari 1946 tot uitvoering van het algemeen reglement op de verbetering der paardenrassen.

11. *Koloniën.* — De wet van 27 Juli 1953 (Stbl. 7 April 1955, 2.099) keurt openingen van bijkredieten goed en vermindert sommige kredieten die geopend werden voor de buitengewone uitgaven van Belgisch Kongo en van Ruanda-Urundi van het dienstjaar 1951.

12. *Financiën.* — Bij de wet van 6 April 1955 (Stbl. 8 April 1955, 2.122) worden nieuwe voorlopige kredieten, komende in mindering van de begrotingen voor het dienstjaar 1955, geopend en wordt de afsluiting der verrichtingen van uitgaven betreffende het dienstjaar 1954 verdaagd.

13. *Pensioenen.* — *Begroting.* — De wet van 21 Maart 1955 (Stbl. 9 April 1955, 2.167) stelt de begroting vast der dotatiën voor het dienstjaar 1955.

15. *Statuut van Burgerlijke Weerstanders, Werkweigeraars, Politieke Gevangenen.* — De wet van 2 Februari 1955 (Stbl. 9 April 1955, 2.173) wijzigt artikel 3 van de wet van 24 Juli 1952 betreffende de procedure inzake de statuten der burgerlijke weerstanders en werkweigeraars, der gedeporteerden voor de verplichte arbeidsdienst, der buitenlandse politieke gevangenen, der politieke gevangenen en hun rechthebbenden en der weerstanders door de sluikpers.

16. *Landbouw.* — Het M.B. van 1 April 1955 (Stbl. 9 April 1955, 2.175) stelt het bedrag der premieën vast, toegekend aan de instellingen die uit Belgische melk zekere melkderivaten voortbrengen.

17. *Internationale Overeenkomst.* — De wet van

2 Maart 1955 (Stbl. 10 April 1955, 2.202) keurt het akkoord tussen België en de Verenigde Staten van Amerika, inzake de bestemming van herverdeelbaar en overtollig materiaal, geleverd als hulp voor de wederzijdse verdediging, ondertekend te Brussel op 17 November 1953, goed.

18. *Koninklijke Militaire School.* — De wet van 26 Maart 1955 (Stbl. 10 April 1955, 2.204) wijzigt de wet van 1 Juli 1948, betreffende het statuut en de bezoldiging van het burgerlijk onderwijzend personeel der koninklijke militaire school.

19. *Begroting.* — *Ministerie van Middenstand.* — De wet van 26 Maart 1955 (Stbl. 14 April 1955, 2.270) stelt de begroting vast van het Ministerie van Middenstand voor het dienstjaar 1955.

20. *Financiën.* — Het K.B. van 13 April 1955 (Stbl. 14 April 1955, 2.275) machtigt de Minister van Financiën een binnenlandse lening, 4 % lening 1955-1975 genaamd, onder door hem te bepalen voorwaarden, te emitteren.

21. *Financiën.* — Het M.B. van 13 April 1955 (Stbl. 14 April 1955, 2.276) stelt de voorwaarden vast betreffende de uitgifte van de 4 % lening 1955-1975.

22. *Ministerie van Financiën.* — Bij K.B. van 30 Maart 1955 (Stbl. 16 April 1955, 2.329) wordt de benaming van sommige graden bij het Ministerie van Financiën door een andere vervangen.

23. *Ministerie van Financiën.* — Bij K.B. van 30 Maart 1955 (Stbl. 16 April 1955, 2.333) worden de schalen, verbonden aan de bijzondere graden bij het Ministerie van Financiën, vastgesteld.

24. *Volksgezondheid.* — Het K.B. van 12 April 1955 (Stbl. 16 April 1955, 2.343) bepaalt maatregelen betreffende de handel in mayonnaise en soortgelijke producten.

25. *Binnenscheepvaart.* — Het K.B. van 5 April 1955 (Stbl. 17 April 1955, 2.369) wijzigt de samenstelling van de Hoge Raad voor de Binnenscheepvaart.

26. *Begroting.* — *Ministerie van Economische Zaken.* — De wet van 23 Maart 1955 (Stbl. 18-19 April 1955, 2.391) stelt de begroting vast van het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand voor het dienstjaar 1954.

27. *Landbouw.* — Het K.B. van 7 April 1955 (Stbl. 20 April 1955, 2.430) wijzigt het K.B. van 28 October 1953 tot oprichting van een nationale zuivelcommissie bij het Ministerie van Landbouw.

28. *Begroting.* — *Ministerie van Koloniën.* — De wet van 14 Maart 1955 (Stbl. 21 April 1955, 2.462) stelt de begroting vast van het Ministerie van Koloniën voor het dienstjaar 1955.

29. *Raad van State.* — *Wedden.* — De wet van 5 April 1955 (Stbl. 23 April 1955, 2.498) stelt de wedden vast van de ambtsdragers bij de Raad van State.

30. *Onderwijs.* — De wet van 9 April 1955 (Stbl. 23 April 1955, 2.500) regelt de toekenning door de gemeenten van weddebijlagen voor het onderwijzend personeel van de lagere scholen en van de bewaarscholen en hun financiering.

31. *Begroting.* — *Ministerie van Landsverdediging.* — De wet van 26 Maart 1955 (Stbl. 24 April 1955, 2.530) stelt de begroting vast van het Ministerie van Landsverdediging voor het dienstjaar 1954.

32. *Begroting.* — *Ministerie van Landsverdediging.* — De wet van 18 April 1955 (Stbl. 24 April 1955, 2.537) bepaalt de begroting van het Ministerie van Justitie voor het dienstjaar 1955.

33. *Begroting.* — *Ministerie van Arbeid.* — De wet van 31 Maart 1955 (Stbl. 25-26 April 1955, 2.570) stelt de begroting vast van het Ministerie van Arbeid en Sociale Verzorging voor het dienstjaar 1955.

34. *Ministerie van Justitie.* — Het K.B. van 21 April 1955 (Stbl. 27 April 1955, 2.603) wijzigt het vast kader van het administratief personeel van het hoofdbestuur van het Ministerie van Justitie.

35. *Onderwijs.* — Het K.B. van 8 April 1955 (Stbl. 28 April 1955, 2.622) stelt de organismen vast, belast met de schifting van de Belgische kandidaten, die hun studiën in het buitenland voortzetten.

36. *Onderwijs.* — Het K.B. van 12 April 1955 (Stbl. 28 April 1955, 2.623) stelt de voorwaarden vast, waaronder de kandidaat-beursstudenten als minvermogenend worden aangemerkt.

37. *Instituut der bedrijfsrevisoren.* — Het K.B. van 14 April 1955 (Stbl. 28 April 1955, 2.624) regelt de werkwijze der aanvaardingscommissie bij het instituut der bedrijfsrevisoren.

38. *Dienst der mijningenieurs.* — Het K.B. van 22 April 1955 (Stbl. 28 April 1955, 2.625) wijzigt het K.B. van 26 Maart 1953 houdende organisatie van de dienst en van het korps der mijningenieurs.

39. *Oorlogsschade.* — Het K.B. van 16 Maart 1955, 2.627) stelt de integrale vergoedingscoëfficiënt in zake oorlogsschade aan boten, toepasselijk voor de periode van 1 Januari tot 30 Juni 1955, vast.

40. *Oorlogsschade.* — Het K.B. van 16 Maart 1955 (Stbl. 28 April 1955, 2.627) stelt de integrale vergoedingscoëfficiënt in zake oorlogsschade aan woongebouwen toepasselijk voor de periode van 1 Januari tot 30 Juni 1955 vast.

41. *Landbouw.* — Het K.B. van 28 Maart 1955 (Stbl. 29 April 1955, 2.642) wijzigt het K.B. van 27 December 1938 houdende reglement van de nationale dienst voor afzet van land- en tuinbouwproducten.

42. *Begroting.* — *Ministerie van Buitenlandse Zaken.* — De wet van 18 April 1955 (Stbl. 29 April 1955, 2.643) stelt de begroting vast van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel voor het dienstjaar 1954.

43. *Begroting.* — *Ministerie van Buitenlandse Zaken.* — De wet van 18 April 1955 (Stbl. 29 April 1955, 2.650) stelt de begroting vast van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel voor het dienstjaar 1955.

44. *Economische Zaken.* — Bij M.B. van 18 April 1955 (Stbl. 30 April 1955, 2.675) wordt het opmaken van zekere bescheiden door de tarwehandelaars en door de nijverheidsmaalders voorgeschreven.

II. FISCAAL RECHT

45. *Directe belastingen.* — De wet van 28 Maart 1955 (Stbl. 9 April 1955, 2.170) vereenvoudigt sommige

bepalingen van de wetgeving betreffende de directe belastingen.

O.a. worden de artikelen 26, 27, 29, 30bis, 32, 35, 39, 42, 59, 61, 68, 74 van de samengeordende wetten betreffende de inkomstenbelastingen gewijzigd en aangevuld.

H. Boonen

TIJDSCHRIFTEN

Gemeentekeure, n° 67, Maart - April 1955 :

Tomolt : Toelagen voor gemeentewerken. De meerwerken. — F. B. : Registers en overschrijving van de nationaliteitsakten.

Tijdschrift voor Gemeenterecht, 4° aflevering, April 1955 :

J. De Greef : Alphonse Pirsoul is niet meer.

Tijdschrift voor Notarissen, n° 4, April 1955 :

F. Kerremans : Afpaling (B. W. art. 646). — Rechtspraak.

Nederlands Juristenblad, afl. 19, 7 Mei 1955 :

Prof. Mr L. J. Hijmans van den Bergh : Last of ruggespraak. — Mr W. J. Slagter : Nogmaals : reclamerecht en cessie. — Mr A. S. de Muink Keizer : Weg met getuigen in strafzaken ? — Mr E. A. M. Santen : Processie en Grondwetsherziening. — Mr C. M. van der Velde : Subrogatie tegen de verzekeringsnemer ! — Rechtspraak van de week.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-amt en Registratie, n° 4398, 7 Mei 1955 :

Prof. Mr J. H. Beekhuis : Vereisten voor de vordering tot schadevergoeding, vergeleken met die voor andere acties uit onrechtmatige daad (I). — Mr P. Dresselhuys : Eigendom van appartementen en artikel 297 W. v. K. — Mej. Mr A. A. L. Minkenhof : Overzicht der Nederlandse Rechtspraak, Familierecht (III).

Journal des Tribunaux, n° 4064, 8 mai 1955 :

R. O. Dalcq : La responsabilité aquillienne (de 1951 à 1954). — Jurisprudence.

Jurisprudence du Port d'Anvers, vol. 3 et 4, 1955 :

Jurisprudence.

Revue de Droit pénal et de Criminologie, n° 8, mai 1955 :

R. Legros : Considérations sur le vol. — Alexander M. : A propos de la récidive des anormaux. — A. Fettweis : Le droit pénal des mineurs aux Pays-Bas. — E. L. : Union Belge et Luxembourgeoise de Droit pénal. Assemblée du 2 avril 1955.

Recueils Dalloz et Sirey, 17° cahier, 7 mai 1955 :

Christian Gabolde : La responsabilité de l'administration en cas de refus de prêter main-forte à l'expulsion de l'occupant sans titre d'un local d'habitation. — Robert Désiry : L'arbitrage en matière de baux de locaux d'habitation. — M. L. : La liberté de la vitesse, en l'absence d'obstacle prévisible. — A. Jacomet : Le contreseing, par les « ministres intéressés », des décrets du président du Conseil. — Jean Robert : L'exequateur en France des sentences arbitrales étrangères.